

DEN DANSKE *Sterne*

NR. 11
NOVEMBER 1966
115. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. **II**

NOVEMBER 1966

115. ÅRG.

Indhold:

Det Første Præsidentskab og de Tolv Apostle	239
Biografier	241 - 250
Den danske missions historie	Midtersiderne
Fra missionens præsidentskab	251
Lederne i den danske mission	252
Hjælpeforeningen	253
Kredslærerindernes Budskab	254
Søndagsskolen	255
Primary	257
Præstedømmet	258
G. U. F.	259
Hold fast ved de anerkendte lærdomme	261
2. rådgiver til missionspræsidenten kaldet	262
Ny assistent til missionspræsidenten	262
Meddelelse fra missionspræsidenten	262
Personlige nyheder	262

Forsidebillede:

Lindenberg slot syd for Aalborg.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

Det første Præsidentskab

OG

DE TOLV APOSTLE

af Præsident Joseph Fielding Smith

Da Frelseren indledte sin tjenestegering, valgte han tolv mænd blandt sine discipule og kaldte dem apostle. (Luk. 6:13). Der står skrevet, at han »gav dem magt over urene ånder, så de kunne uddrive dem og helbrede al slags sygdom og svaghed.« (Matt. 10:1). Navnene på disse tolv er velkendte for de fleste af os: »Først Simon, kaldet Peter, og hans broder Andreas, så Jakob, Zebedæus' søn og hans broder Johannes, Filip og Bartolomæus og tolderen Mattæus, Jacob, Alfæus' søn, og Lebbæus, Simon Kana-naer og Judas Iskariot . . .« (Matt. 10:2-4).

Selv om skriften ikke siger det, er det tydeligt, at Frelseren gav dem apostelskabet med dets nøgler og myndighed. Senere sagde han til dem: »Sandelig siger jeg Eder, hvad I binder på jorden, det skal være bundet i himme-len; og hvad I løser på jorden, det skal være løst i him-melen.« (Matt. 18:18). Der er nogle, som tror, på grund af det som Herren sagde til Peter ved Kesarea Filippi, at denne myndighed til at binde og løse var en gave til Peter alene. Men dette er ikke tilfældet, for denne opgave blev givet til alle de Tolv. I virkeligheden modtog hver enkelt apostelskabets fylde, så at hver af dem, hvis den tid skulle komme, kunne tjene som den ældste eller Præsident for Kirken efter tur. Kirken i dag er baseret på det samme princip.

Ydermere valgte Herren Peter, Jacob og Johannes og satte dem i spidsen for at virke som et Første Præsidentskab efter hans bortgang. De blev adskilt fra de andre apostle og fik særlig myndighed. Ved adskillige lejligheder tog Frelseren disse tre med sig for at virke ved særlige opgaver. De var med ham på Forklarelsens Bjerg. Ved Peters og Jakobs død var det Johannes, som efter anciennitet blev den præsiderende embedsmand i Kirken. Sidste dages hellige ved, at disse tre udgjorde et præsidentskab; alle tre kom til Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery og ordinerede dem til apostle.

Dette Første Præsidentskab, som bestod af Peter, Jakob og Johannes, var forløberen for det Første Præsidentskab i vore dage. Profeten Joseph Smith holdt to stillinger sam-tidig, nemlig som Præsident for Kirken og Præsident for det Højere (det melkisedekske) Præstedømme. Alle andre Præsidenter for Kirken, som er fulgt efter ham, har også disse to stillinger.

Som Præsident for Kirken præsiderer den præsiden-ende embedsmand over alle Kirkens medlemmer. Som præ-sident for det Højere Præstedømme præsiderer han over hele Kirkens præstedømme og har myndighed til at styre det; thi han holder dette præstedømmes nøgler.

Gennem åbenbaring har Kirkens Præsident fået rådgive-re. I Lære og Pagter, afsnit 107, vers 78 til 80, læser vi: »Atter, sandelig siger jeg jer: Når biskoppernes og dom-mernes kendelser i Kirkens vigtigste sager og vanskeligste stridsspørgsmål ikke er tilfredsstillende, så kan disse bring-es op for kirkens råd og forelægges det højere præste-dømmes præsidentskab.

» Og præsidentskabet for det højere præstedømme skal kunne tilkalde andre højpræster i et antal af tolv for at tjene som rådgivere. Og således skal præsidentskabet over det højere præstedømme og rådgiverne have magt til at afgøre sagen efter vidneudsagnene og kirkens love.

» Og efter denne afgørelse skal det ikke mere ihukommes for Herren; thi dette er Guds kirkes højeste råd og endelige afgørelse i tvivlsspørgsmål i åndelige sager.«

» . . . der findes aldrig mere end én på samme tid på jor-den, som har fået denne myndighed og dette præstedøm-mes nøgler.« (L. & P. 132:7), og Præsident David O. McKay holder disse nøgler i dag.

Den øverste styrende magt i Kirken er overdraget Præsiden-ten og hans rådgivere. Det Første Præsidentskab præ-siderer over alle råd, alle kvorummer og alle organisatio-ner i Kirken, med den øverste kaldende og udnævrende magt. Denne magt til at kalde, udnævne og præsidere kan af det Første Præsidentskab overdrages til andre, som de kan vælge, og som folket opretholder til at repræsentere Præsidentskabet ved ledelsen af Kirken. Det Første Præsidentskab er Guds levende orakler og de øverste dommere og fortolkere af Kirkens lov. De overvåger arbejdet i hele Kirken i alle sager om sædvane, organisation og admini-stration. Ingen del af arbejdet i Kirken ligger uden for deres myndighed.

Ordet *apostel* betyder »en, der er sendt ud«. Det er det navn, vor Herre gav de tolv, som han valgte til at være sine ledsagere under sin gerning her på jorden og som han sendte ud til at repræsentere sig, efter at han var faret op til himmelen.

I henhold til Paulus' lærdomme var det hensigten, at når der opstod ledige pladser i de Tolv's Råd, skulle disse ledige pladser fyldes ud, for han erklærede til de hellige i Efesus på den tid, da de drøftede Kirkens enhed:

» Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredt til deres tjenesteger-ning, at opbygge Kristi legeme,

indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erken-delsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde.« (Efes. 4:11-13).

Vi ved, at efter Judas' fald samledes disciplene, og ved Herrens inspiration valgte de Matthias til at udfylde den ledige plads. Vi ved også, at det var kun kort tid efter Herrens død, at Jakob, en af de tre præsiderende apostle, blev dræbt. At Paulus blev kaldet som apostel er tydeligt ud fra mange af hans breve, og Barnabas blev også kaldet. Vi ser, at Jakob, som skrev brevet, og Judas også blev apostle.

I vore dage er mænd, efter Herrens befaling, blevet valgt til at udføre de Tolvs arbejde, hver gang der er opstået ledige pladser. I Mormons Bog læser vi, at dette var sædvanen blandt nephiterne. Det har aldrig været meningen, at der skulle være mere end tolv mænd kaldet til dette kvorum af apostle, når ledige pladser opstod.

En af de første antydninger af, at der skulle udvælges tolv apostle i denne uddeling, findes i åbenbaringen, givet i Fayette, New York, i juni 1829, hvor de tre vidner blev udvalgt til at udsøge de Tolv, seks år før de Tolv blev kaldet. (L. & P. 18). De brødre, der blev valgt til denne vigtige kaldelse, var mænd, som havde bevist deres troskab i Zions Lejr. Den 14. februar 1835 kaldte Profeten en forsamling af brødre, som var rejst til Missouri i Zions Lejr, sammen. Han udtalte, at formålet med mødet var at vælge mænd til vigtige stillinger i gerningen. Han havde af Herren fået befaling om at kalde retskafne og trofaste mænd; blandt disse ville være tolv, der skulle ordineres som apostle i Kirken. I henhold til åbenbaringen skulle disse mænd vælges af de tre vidner til Mormons Bog. Efter den sædvanlige åbningsprocedure blev de tre vidner velsignet ved håndspåleggelse af det Første Præsidentskab, så de kunne få inspiration til at foretage udvælgelsen.

Efter udvælgelsen fik de valgte en opgave. Den 12. marts 1835 mødtes de nye apostle i et råd og hønfaaldt det Første Præsidentskab om at søge en åbenbaring til dem, som kunne vejlede dem i deres arbejde. Svaret på deres bøn — den store åbenbaring om præstedømmet — kom den 28. marts 1835. Det er vanskeligt at tro, at noget menneske kan læse dette inspirerende dokument og ikke blive absolut overbevist om Profeten Joseph Smiths profetiske magt.

Denne åbenbaring gjorde det klart, at i tilfælde af opløsning eller odelæggelse af Kirkens Første Præsidentskab, skulle de Tolv efterfølge præsidentskabet og handle som sådant, indtil Herren åbenbarer, at det Første Præsidentskab igen skal organiseres. Og når som helst det Første Præsidentskab skulle blive opløst, vil det påhvile de Tolv Apostles Råd at ordne og styre Kirkens sager.

»Og de (de Tolv) danner et kvorum, der har samme myndighed og magt som de tre for omtalte præsidenter.

De halvfjerds er også kaldet til at prædike evangeliet og være særlige vidner for ikke-jøderne og for hele verden.

Og heri adskiller de sig i deres kalds pligter fra andre embedsmænd i kirken.

Og de danner et kvorum, der har samme myndighed og magt som de omtalte tolv særlige vidner eller apostle.« (L. & P. 107:24—26).

Det vil sige, at hvis det Første Præsidentskab bliver opløst, bliver de Tolv Apostle Kirkens præsiderende kvorum, indtil Præsidentskabet igen bliver organiseret, og i den tid er de i virkeligheden Kirkens Præsidentskab — det præsiderende kvorum. Hvis på en eller anden måde begge disse kvorummer skulle blive tilintetgjort, ville det påhvile de Halvfjerds at ordne Kirken, og de ville blive det præsiderende kvorum.

Jeg tror det skal siges, at Apostlene ikke kan have samme myndighed som Præsidentskabet, hvis det Første Præsidentskab er fuldstændigt og retmæssigt organiseret. Der kan ikke være to overhoveder — eller tre overhoveder — med lige stor myndighed på samme tid, for noget sådant ville føre til forvirring.

Apostlene er rejsende rådgivere eller særlige vidner, som drager ud i hele verden for at forkynde. De er et rejsende præsiderende højråd og skal ordinere alle andre embedsmænd i Kirken, og Herren sagde, at de skulle »vogte hans får«. De holder myndighedsnøglerne i hele verden.

De er særlige vidner for Jesus Kristus. Det er deres ret at kende sandheden og at have et varigt vidnesbyrd. Dette er en krævende pligt, der påhviler dem, at vide at Jesus Kristus virkelig er Guds Enbårne Søn, verdens Forløser, og Frelser for alle dem, som vil tilstå deres synder, omvendende sig og holde hans befalinger.

Det spørgsmål opstår ofte: »Er det nødvendigt for et medlem af de Tolvs Råd at se Frelseren for at kunne blive en apostel?« Det er deres privilegium at se ham, hvis anledningen kræver det, men Herren har lært os, at der findes et stærkere vidnesbyrd end at se en person, ja selv at se Guds Søn i et syn. Jeg ville ønske, at vi kunne gøre dette klart for Kirkens medlemmer. Påvirkninger på sjælen, som kommer fra den Helligånd, er langt mere betydningsfulde end et syn. Når Ånden taler til ånd, er påvirkningen på sjælen langt vanskeligere at viske ud. Ethvert medlem af Kirken skulle have den påvirkning, at Jesus er Guds Søn, uudsletteligt afbildet på sin sjæl gennem den Helligånd vidnesbyrd.

Det er det Første Præsidentskabs og de Tolvs Råds kaldelse at blive vejledet af Frelseren og den Helligånd ved ledelsen af denne Kirke og dens medlemmer. Deres arbejde i vor Frelseres tjeneste er en inspiration til hele menneskeheden. Herren har velsignet os med udvalgte og tapre ledere.

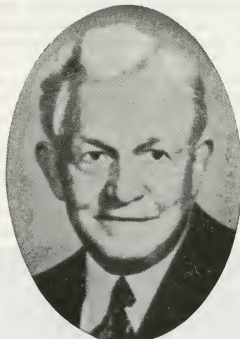

DAVID O. McKAY

Præsident David O. McKay er født i Huntsville, Utah, den 8. september 1873 og har set Kirken vokse bogstaveligt til den verdensspændende organisation, som det var blevet profeteret, den ville blive.

Under hans præsidentskab, som begyndte den 9. april 1951, er stavene blevet udstrakt til Europa, Latinamerika, Australien og øerne på havet. Han har fremsagt indvielsesbønnen for fem templer: Schweiz, Los Angeles, New Zealand, London og Oakland. Kirkens uddannelsesprogram er blevet udstrakt til fjernliggende egne. Der er næppe et område, hvor Kirken ikke har vist en fænomenal udvikling, medens Præsident McKay har stået i spidsen for den. Han har også rejst længere omkring end nogen anden Profet i den genoprettede Kirkes historie, idet han har besøgt stave og missioner over hele verden.

»Jeg var i min ungdom klar over, at det dyrebarest og menneske kunne opnå i dette liv, var et vidnesbyrd om dette værks guddommelighed. Jeg hungrede efter det. Jeg følte, at hvis jeg kunne få det, ville alt andet virkelig synes ubetydeligt«, har han udtalt.

Som ung missionær i Skotland før århundredskiftet lærte han skuffelse at kende, da han blev klar over, at mange vidunderlige folk i hans faders land ikke lyttede til evangeliets budskab. Så en dag så han en ufuldendt bygning med et motto hugget ind i muren over en port: »Hvad du end er, så gør dit arbejde godt«. Han sagde senere, at dette var vendepunktet i hans mission.

Efter at have fuldført sin mission, blev David O. McKay viet til sin ung-

domselskede fra studenterdagene, Emma Ray Riggs, i Salt Lake Templet den 2. januar 1901. De har fået syv børn, hvoraf et døde som lille.

David O. McKays arbejde i Kirken har været mangfoldigt. Han var rektor ved Weber Akademiet i Ogden, da han blev kaldet til de Tolvs Råd i april 1906. Et halvt år senere blev han medlem af Generalbestyrelsen for Søndags-skolerne og virkede her i mange år, fra 1918 som formand, indtil han blev kaldet som rådgiver til Præsident Heber J. Grant i det Første Præsidentskab i oktober 1934. Som medlem af de Tolvs Råd besøgte han mange af Kirkens stave og missioner, og i april 1951 blev han Kirkens Præsident.

Præsident McKay er en stor lærer. En ældste, som fornylig blev kaldet til at præsidere over missionen i Brasilien, sagde om sin kaldelse: »Det er en stor ære«. Profeten så med sine venlige, men gennemtrængende, øjne ind i hans sjæl og svarede: »Nej, ikke en stor ære. Det er en stor tillidspost.«

Præsident David O. McKay har altid husket på den store tillidspost han har fået — både overfor Herren og overfor de hellige.

Hugh B. Brown

Hugh B. Brown, første rådgiver i det Første Præsidentskab, ligner Mormon, Moroni og andre militærpersoner, som også var profeter fra Mormons Bog.

I 1910 hjalp Præsident Brown med til at organisere militsen i Cardston, Alberta, Canada, og fire år senere, ved Første Verdenskrigs udbrud, blev denne kavallerienhed kaldt til den canadiske hær med ham som officer, og da krigen endte, blev han sendt hjem med rang af major. Han havde arbejdet sammen med sine mænd og givet dem råd, og under Anden Verdenskrig, da han var forbindelsesofficer for hele Kirken, gav han deres sønner og sønnesøner råd. Efter Anden Verdenskrig virkede han på Brigham Young Universitet som instruktør i religion og som veteran-koordinator.

Eldste Brown er født den 24. oktober 1883 i Salt Lake City, Utah, og medens han endnu var ung, flyttede de til

det sydlige Alberta, hvor han bogstaveligt voksede op sammen med landet ved at arbejde på gårde og rancher og ved bygningen af kanaler og jernbaner. I 1904 blev han kaldet på mission til Storbritannien, det sted, hvor han mere end tre årtier senere skulle vende tilbage for to gange at præsidere over den Britiske Mission.

I 1908 blev han i Salt Lake Templet viet til Zina Y. Card, et barnebarn af Brigham Young, og de vendte efter brylluppet tilbage til Alberta. De har otte børn. I 1912 kam han igen til Salt Lake City for at studere jura og fuldendte dette studium ved universitetet i Alberta. Han har virket som rådgiver i biskoprådet i Cardston og som højerrådsmedlem i Alberta Stav. Da han var 38 år, blev han opretholdt som præsident for den nylig oprettede Lethbridge Stav.

Familien Brown flyttede til Salt Lake

City i 1927, hvor han sluttede sig til sagførerfirmaet Clark (J. Reuben, Jr.), Richards (Preston D.) og Bowen (Albert E.). Efter i kort tid at have virket som 2. rådgiver i Granite Stavspræsidentskabet, blev han opretholdt som stavspræsident i 1938.

Ved oktober-Generalkonferencen i 1953 blev han kaldet som assistent til de Tolvs Råd. På det tidspunkt havde han sagførerforretning i Canada, men han lukkede sin forretning for at give hele sin tid og alle sine talenter til Kirken. Han blev opretholdt som medlem

af de Tolvs Råd ved Generalkonferencen i april 1958, og den 21. juni 1961 blev han beskikket som rådgiver i det Første Præsidentskab, og som første rådgiver ved Generalkonferencen i oktober 1963.

N. Eldon Tanner

Præsident N. Eldon Tanner, anden rådgiver i det Første Præsidentskab, kommer fra de sidste dages helliges kolonier midt i hvedelandet Alberta. Hans forældre tog på bryllupsrejse til Canada i en prærievogn, men måtte sælge deres heste for fødevarer. Hans moder vendte tilbage til Salt Lake City for en kort tid for at føde sit første barn, Nathan Eldon, den 9. maj 1898.

Eldon voksede op på landet og lærte at elske Guds skabninger, især sine medmennesker. Der var meget ringe mulighed for uddannelse, så efter at han havde gået i underskolen, blev det arrangeret, at Provins-undervisningsdepartementet udarbejdede lektiemateriale, som han og andre elever så studerede pr. korrespondance. Trods den mangelfulde skolegang endte Præsident Tanner som en kendt læge i Salt Lake området.

Præsident Tanner blev den 20. december 1919 viet til Sara Isabelle Merrill. De har fem døtre.

Medens han virkede som rådgiver i biskoprådet og som rådgiver for diakonernes kvorum i Cardston 1. Ward, gik han omkring til hjemmene for at finde ud af, hvorfor nogle af drengene var uaktive. Overalls var alt, hvad drengene havde at tage på. Han opmuntrede drengene til at komme i det de havde,

og han selv deltog i moderne i overalls. Det blev et 100 % aktivt diakon-kvorum. Senere blev han biskop i samme ward.

Han blev indvalgt i Albertas lovgivende forsamling og blev dens ordfører. Han blev valgt som medlem af provins-kabinetet og var overhoved for departementet for landvæsen og minedrift.

Medens han boede i Edmonton var han også president for Edmonton Gren i Kirken.

Der var store muligheder i den voksende olieindustri. Han fik tilbudt at blive præsident for det store canadiske olielednings-selskab, som strakte sig fra Alberta til Quebec, men i begyndelsen afslog han det, fordi det betød, at han så ikke længere kunne virke som præsident for Calgary Staven. Selskabets kontorer flyttede så til Alberta, hvor han kunne virke som den udøvende myndighed.

Præsident Tanner blev kaldet som assistent til de Tolvs Råd ved Generalkonferencen i oktober 1960 og kort efter blev han kaldet til at præsidere over den Vesteuropæiske Mission. Ved oktober-konferencen 1962 blev han opretholdt som medlem af de Tolvs Råd, og den følgende oktober blev han valgt som 2. rådgiver til Præsident MCKay, efter kun at have været medlem af de Tolvs Råd i et år, kortere tid end nogen anden, der er kaldet i denne uddeling.

Som vejleder i sit personlige liv har Præsident Tanner følgende ord: »Der er intet større i denne verden end at være i stand til at kalde på Herren og vide, at han besvarer vore bønner, og at han har givet os livets og frelsens plan.«

Joseph Fielding Smith

Da Joseph Fielding Smith var 20 år gammel, i 1896, fik han en patriarkalsk velsignelse af Kirkens patriark, John Smith. Denne hellige velsignelse sagde blandt andet:

»Det er dit privilegium at leve til en høj alder, og det er Herrens vilje, at du skal blive en mægtig mand i Israel. Derfor siger jeg til dig, tænk ofte på fortiden, nutiden og fremtiden. Hvis du vinder visdom gennem fortidens er-

farings, skal du blive klar over, at Herrens hånd har været og er over dig for det gode, og at dit liv er blevet bevaret i en vis hensigt... Det skal blive din pligt at sidde i råd med brødrene og at præsidere blandt folket. Det skal også være din pligt at rejse meget hjemme og ude, til lands og til vands, under dit arbejde i gerningen... Herrens ånd skal lede dit sind og give dig de ord og den følelse, at du skal gøre de ondes

visdom til skamme og tilintetgøre de uretfærdiges råd.«

Skønt denne velsignelse blev givet, da Præsident Smith kun var tyve år, med sin missionsergerning og sine ansvarfulde stillinger endnu foran sig, kan man ved at se tilbage se, at fortættelserne er gået bogstaveligt i opfyldelse.

Joseph Fielding Smith er født den 19. juli 1876 i et pionerhjem i Salt

Lake City som søn af Præsident Joseph F. Smith, Kirkens sjette Præsident, og Juliana Lambson. Hans bedstefader var Hyrum Smith, Joseph Smiths broder, som blev myrdet sammen med ham i Carthage Fængsel.

Joseph Fieldings barndom og ungdom blev tilbragt på familiens gård, hvor han lærte at føle stor kærlighed til dyrene og naturen. Som en dybt-tænkende søger af sandhed og visdom tilbragte han mange timer med at diskutere Kirkens skrifter og lærdomme med sin fader.

I 1899 blev han kaldet til den Britiske Mission, og to år senere tog han imod en stilling i Kirkens historieskrivers kontor. I de næste ti år havde han mange stillinger i Kirken, blandt andet som hjemmemissionær, medlem af M.I.A.s stavsbestyrelse og senere af M.I.A.s Generalbestyrelse, præsident for

Halvfjerdsernes kvorum, medlem af højrådet etc., og mange af disse stillinger havde han samtidig.

Ved Generalkonferencen i april 1910 blev han opretholdt som medlem af de Tolvs Råd, og 41 år senere, i april 1951, blev han præsident for dette råd. I oktober 1965 blev han også udnevnt til rådgiver i det Første Præsidentskab, og han er den eneste mand i denne udde-ling, som har virket samtidig i disse to stillinger. Det ville fylde mange sider at nævne alt, hvad Præsident Joseph Fielding Smith har udført i sit lange liv, men vi nævner følgende: Kirkens historieskriver siden 1921, præsident for Salt Lake Templet, redaktør og senere præsident for Genealogical Society of Utah, forfatter til utallige artikler og bøger, medlem af bestyrelsen for mange forretningsforetagender etc.

Thorpe B. Isaacson

Utah. Gennem sine forældre, Martin og Mary Beal Isaacson, nedstammer han fra pionererne. Evangeliets lys blev modtaget af hans bedsteforældre, Isaacson's i Danmark og Beals i England. I sin skoletid var han bl. a. dygtig til gymnastik. Han fik sin uddannelse på Snow Academy, Brigham Young University, Utah Agricultural College (nu Utah State University) og University of California i Berkeley.

Som ung mand var han lærer og skoleleder i det nordlige Utah, og her mødte han Lulu Maugham Jones, til hvem han blev viet i Salt Lake Templet den 16. juni 1920. Samtidig med at han studerede i Logan og Ephraim underviste og inspirerede han sine elever med lektier, ikke alene fra forelesningsbøger, men også gennem konkurrencestort. Han førte ved mange lejligheder vinderhold frem ved turneer til forskellige stater.

Efter at have forladt sin stilling som lærer flyttede han med sin familie til Salt Lake City, hvor han gik ind i livsforsikringsbranchen, hvor han i løbet af få år af sit selskab blev valgt som den dygtigste livsforsikringsmand i Amerika, og hans navn er indgraveret i selskabets hovedkontor i Fort Wayne, Indiana.

Medens Præsident Isaacson virkede som første rådgiver i Yale Ward Bi-

skoprådet i Salt Lake City, blev han kaldet som anden rådgiver til den Præsiderende Biskop, LeGrand Richards, i december 1946. Han tjente som første rådgiver til den Præsiderende Biskop Joseph L. Wirthlin fra april 1952, og i oktober 1961 blev han opretholdt som assistent til de Tolvs Råd, og den 29. oktober 1965 kom kaldet til at blive rådgiver i det Første Præsidentskab.

Præsident Isaacsons borgerlige og kirkelige arbejde spænder over mange forskellige interesser. Han er formand for Kirkens komité for historiske steder, og medlem af komiteen for Tempelpladsen, vicepræsident for bestyrelsen for Brigham Young University og for Kirkens bestyrelse for uddannelse og har mange andre hverv.

Han har også utrætteligt påtaget sig mange opgaver for regeringen og har bl. a. inspiceret hjælpeforanstaltningerne i Det nære Østen og andre lande.

Gennem årene har Præsident Isaacson, når han har besøgt stavskonferencer, først som medlem af det Præsiderende Biskopråd og derefter som assistent til de Tolvs Råd, kraftigt og magtfuldt belært om, hvorledes man skal organisere arbejdet i alle Herrens udvalgte vingårde, »så åget både for lederne og medlemmerne kan blive let, byrderne lette og kaldelserne og udvælgelserne sikre.«

Præsident Thorpe B. Isaacson, rådgiver i det Første Præsidentskab, er en mand, som har haft held med sig på mange områder — som pædagog, som forretningsmand, i offentlige stillinger og som kirkeleder.

Præsident Isaacson er født den 6. september 1898 i Ephraim, et fredeligt lille landsbysamfund i det centrale

Harold B. Lee

»Jeg kom til en nat for nogle år siden, da jeg i min seng blev klar over, at for jeg kunne blive værdig til den høje stilling, hvortil jeg var blevet kaldet, måtte jeg elske og tilgive hver eneste sjæl, som vandrer på jorden, og den gang lærte jeg en fred og ledetråd, en trøst og en inspiration at kende, som fortalte mig om kommende ting og gav mig indtryk, som jeg vidste kom fra en guddommelig kilde.«

På denne måde beskriver *Harold B. Lee* en af de ydmyge åndelige oplevelser, som har hjulpet ham til at blive, hvad en af hans medapostle har kaldt »en magtfuld mand i det moderne Israel«.

Noglen til ældste Lees karakter ligger i hans ydmyghed for Gud og hans frygtløshed overfor mennesker. Mange gange har hans medarbejdere undret sig over omfanget af hans syn, dybden af hans forståelse, hans overnaturlige evne til at komme direkte til sandheden.

Harold B. Lee er født den 28. marts 1899 i Clifton, Idaho. Han og hans søskende voksede op på familiens farm, »hvor vi«, som han senere fortalte Kir-

kens ungdom, »begyndte at udføre 'det huslige arbejde' kort efter dagry, så vi kunne 'starte' dagens arbejde ved solopgang. Når dagens arbejde var til ende, måtte vi udføre vort aftenlige 'husarbejde', som regel ved hjælp af en lygte.«

Som ung var han aktiv i diskussioner, i basketball og i musik. Efter at have gået i skole i Idaho, underviste

han i en skole med kun ét lokale omkring 25 elever og 28 klasser om dagen. Han var skoleleder i Oxford, Idaho, da han fik en kaldelse til missionen i de vestlige stater i 1920. Efter at være blevet afløst og have studeret på University of Utah, blev han leder for Granite-Skoleledistrikt, og derefter direktør for Foundation-trykkeriet.

Samtidig med alt dette havde han tjent trofast i Kirken, og i 1930 blev han kaldet som præsidet for Pioneer Staven. Under hans ledelse var dette i sandhed en pionerstav, idet den indførte et velfærdsprogram, som blev et mønsterprogram for hele Kirken, og i 1937 bad det Første Præsidentskab ham om at blive direktør for hele Kirkens velfærdsprogram. Denne stilling havde han, da han i 1941 blev kaldet til de Tolvs Råd. Som apostel har han lige fra begyndelsen vist evne og styrke som en stor leder, altid med en tung byrde af ansvar.

I 1923 ægtede han Fern Lucinda Tanner, og de fik to døtre. Hun døde i 1962, og i 1963 ægtede han Freda Joan Jensen.

Spencer W. Kimball

Da *Spencer W. Kimball* var en ung mand, sagde hans fader engang til en nabo: »Broder, den Spencer er en usædvanlig dreng. Han prøver altid at lægge mærke til mig, lige meget hvad jeg beder ham om at gøre. Jeg har viet ham til at blive et af Herrens talerør — om Herren vil. Du vil en dag se ham som en stor leder. Jeg har indviet ham til Guds tjeneste, og han vil blive en mægtig mand i Kirken.«

Denne faders profeti var ikke tomt pral, for selv som barn viste Spencer Kimball stor tro og karakterstyrke. En rig arv var hans fødselsret: hans bedstefader på fædrene side var Heber C. Kimball, apostel, profet, missionær og rådgiver til Brigham Young. Edwin Woolley, hans bedstefader på mødrene side, tjente i 40 år som biskop i Salt Lake City.

Spencer Woolley Kimball er født den 28. marts 1895 i Salt Lake City. I 1898 blev hans fader af det Første Præsidentskab kaldet som president for St. Joseph Stav i Arizona.

I skolen var han dygtig både til de boglige fag og til sport. Efter en mission til Centralstaterne, hvor han var president for Missouri-distriktet, studerede han på University of Arizona. I 1917 ægtede han Camilla Eyring, og de har fire børn.

Som forretningsmand i Arizona — først ved hankvæsenet og derefter som enedirektør for et forsikringselskab — havde Spencer Kimball mange ansvarfulde stillinger i samfundslivet og i forretningsverdenen, herunder indenfor spejdersvæsenet, handelskammeret og i Rotary.

Men for Spencer W. Kimball er Herrens værk altid kommet først. Som 22-årig var han stavssekretær i St. Joseph Stav; seks år senere blev han rådgiver i stavspræsidentskabet. I 1938 blev han kaldet som den første president for den nyligt oprettede Mt. Graham Stav. Og den 8. juli 1943 kom så kaldet til at tjene som medlem af de Tolvs Råd.

I sin første tale ved en Generalkonference fortalte han, at akkurat ligesom Jakob kæmpede hele natten »lige til dagen brød frem« for at få en velsignelse, gjorde han det samme i 85 nætter, »bad til Herren om at hjælpe mig og styrke mig og gøre mig skikket til det store ansvar, som jeg har fået.«

At Herren har styrket ham gennem hele hans liv, trods en række sorger, som kunne få mindre stærke mænd til

at bryde sammen, har været et vidnesbyrd, såvel for ham som for alle, der kender ham. Da han var syv år, var han lige ved at drukne. Da han var ti år, led han af en ansigtslammelse. Da han var 11 år, døde hans moder. Som 12-årig fik han tyfus. Da han blev voksen, fik han et alvorligt hjerteanfald, og i 1957 undergik han en operation for en alvorlig strubelidelse, og lægerne måtte fjerne hans ene stemmebånd og en del af det andet. Tvunget til at genoptræne sin taleevne, taler han i dag med en dyb, langsom stemme. Men ved at overvinde alle disse handicaps har han fundet en dyb og varig tro på sin Himmelske Faders magt og hensigter.

Ezra Taft Benson

Scenen var Commodore Hotel i New York City, hvor den nyligt valgte Præsident skulle mødes med sit nye ministerium. På øjeblikke for mødet anlydede den nye landbrugsminister, *Ezra Taft Benson*, at det ville være passende at begynde med bøn. General Dwight D. Eisenhower svarede ikke straks, men efter at have indledt mødet bad han minister Benson om at åbne med bøn.

Den overraskede minister Benson var velforberedt til denne usædvanlige opgave; spontan bøn var en indgroet vane. Med en blanding af ydmyghed og tillid bad han en brændende bøn, takkede Gud for friheden, for Forfatningen, for landets gavmildhed. Derefter bad han om guddommelig vejledning, om evnen til at kunne skelne, og om enighed og opofrelse for folkets velfærd.

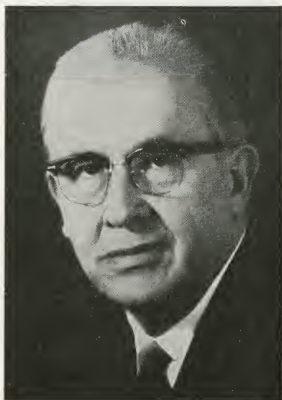
At Ezra Taft Benson kom med et sådant forslag til General Eisenhower og derefter beredte sig til at holde en improviseret bøn, kom ikke som nogen overraskelse for hans venner og medarbejdere, for ældste Bensons religion er altid kommet først i hans liv; han har aldrig ladet nogen stilling eller æresbevisning kollidere med sine kirkelige aktiviteter, sine standarder, eller sin religiøse levemåde.

Han er født den 4. august 1899 på en farm i nærheden af Whitney, Idaho. Han var den ældste af elleve børn, og da han var fjorten år, måtte han, da hans fader blev kaldet på en mission, sammen med sine brødre påtage sig driften af farmen. Senere gik han på Utah State Agricultural College, Brigham Young University (hvorfra han tog embedseksamen) og Iowa State University (hvor han tog sin magistergrad). Han udførte også en mission til de Britiske Øer.

Han havde ægtet sin studenterkammerat, Flora Asmussen, og de fik to sønner og fire døtre. Ezra Bensons lederevner førte ham snart ind i mange samfundstillinger indenfor det landbrugsfaglige.

Han har også haft mange stillinger indenfor Kirken, bl. a. som præsent for Boise Stav, og han var præsent for Washington Stav, da han den 26. juli 1943 af Præsident Heber J. Grant fik at vide: »Du er valgt som den yngste apostel i Kirken.«

Men andre pligter ventede ham. I 1952 bad General Eisenhower ham om at blive landbrugsminister. Han kom med mange indvendinger og sagde til Præsident Eisenhower, at han aldrig ville kunne gå på akkord med sine

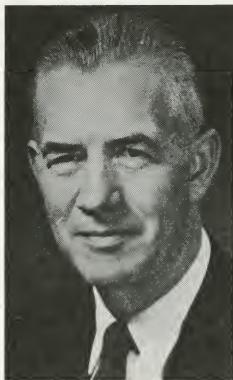
principper og sin religiøse tro. Præsident Eisenhower svarede: »De ved sikkert, at vi har et stort ansvar for at genoprette tillid i vort folks sind i deres egen regering — at vi må tage os af åndelige sager«. Så Ezra Taft Benson sagde ja og tjente otte år i Eisenhowers administration. Og altid stod han fast på sin overbevisning og vandt nationens respekt og beundring.

Mark E. Petersen

Mark E. Petersen har tilbragt hele sit liv med at arbejde med ord — talte ord og skrevne ord, men altid ord. Ord i hans hænder bliver levende. De synes at betyde mere, at få større vægt, mere klart at kunne tydeliggøre et emne, end de ellers ville kunne.

Blot at lytte til eller læse Mark E. Petersens ord synes at fortælle én, hvilken slags mand han er. Hans kraftfulde barytonrøst, kontrolleret af en fejlfri distinkt diktion, røber en naturlig vel-talenhed og en umådelig energi. En oprigtig, fordringsløs kvalitet inspirerer til tillid og giver et fingerpeg om hans strålende og varme personlighed.

Meget af det Mark E. Petersen er, genspejler hans tidlige journalistiske karriere. Han og hans tvillingsøster er født den 7. november 1900 i Salt Lake City, forældrene var danskerne Christian og Christine Andersen Petersen, som var blevet omvendt til Kirken. Som ung mand blev Mark leverandør af nyheder til *Deseret News* for at hjælpe til at tjene til det daglige brød. Lidet anede han eller hans arbejdsgivere, at i løbet af relativt kort tid ville den dynamiske unge nyhedsbringer blive præsident for selskabet.

Efter sin mission til Nova Scotia sluttede den 23-årige Mark sig til *Deseret News* som journalistelev. Få stillinger kræver kompetence på samme måde som avisarbejde gør det. Dagligt, næsten hver time, træffer en journalist afgørelser, som påvirker masser af mennesker. Det er ikke et sted, hvor man kan nære personlige interesser på bekostning af publikums interesser. Det

er et liv med hårdt, hurtigt, intensivt, intelligent og nøjagtigt arbejde — altid under trykket af daglige tidsfrister.

Mark E. Petersens medfødte evner og ærlige karakter blomstrede i sådanne omgivelser, og i løbet af få år havde hans lederevner ført ham gennem stillingerne nyhedsredaktør, administrerende direktør, ansvarshavende redaktør, direktør, til den stilling, som han fornyligt er blevet udnævnt til — præsident for *Deseret News Publishing Company*. Året før Mark E. Petersen begyndte sin journalistkarriere ægtede han Emma Marr McDonald; de har to døtre.

Nogle få år senere blev ældste Petersen bedt om at virke i Generalbestyrelsen for Søndagsskolerne. Inden han blev administrerende direktør havde han også arbejdet i to højråd, havde været anden rådgiver i ét stavspræsidentskab og første rådgiver i et andet, og havde rejst meget rundt i Kirken, hvor han præsiderede ved konferencer som direktør for Genealogical Society.

I 1944, i en alder af 43 år, blev han kaldet som apostel og gik ind i en ny karriere, nemlig den at bære vidnesbyrd til hele verden om sandheden om Jesus Kristus.

Delbert L. Stapley

»Man er ikke helt klar over nogen bestemt af *Delbert Stapleys* store egenskaber«, siger en af hans apostelkolleger, »for de fremkommer som et komplet hele, og ingen af dem er fremherskende for de andre. De er så godt afbalanceret, at man bliver imponeret bare ved storheden, hans velproportionerede storhed.«

Storhed er en passende beskrivelse af den 185 cm høje Delbert Stapley. Han har majestætisk storhed i alle de mandlige egenskaber: storhed i sjæl, i hjerte, i kompetence, i intelligens, men især i tro.

»Når han beder«, siger en ven, »biller hans stemme blid. Der er befaldelse i hans toner. Han taler med en, som han synes at være godt kendt med, til hvem han har stor tillid. Hans bønners intensitet er uden tvivl forklarings på de utallige mennesker, som er

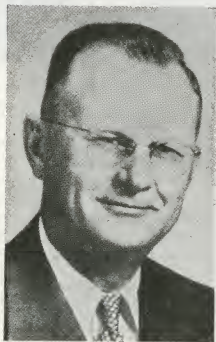
blevet helbredt af Herren gennem hans hænder.«

Bekendte har ofte sammenlignet ham med den majestætiske storhed hos Peter, som gik omkring blandt de første hellige og helbrede og velsignede dem.

Delbert Stapley er født den 11. december 1896 i Mesa, Arizona, og er gift med Ethel Davis; de har tre børn.

Da han var 18 år — han var på det tidspunkt en lofterig gymnast — sagde han nej til at spille i Baseball-liganen for at tage imod et kald til missionen i de sydlige stater. Undervejs fik han en patriarkalsk velsignelse, som blandt mange andre ting gav løfte om meget ansvar og mange rejser for evangeliets skyld.

I de næste 35 år skulle Delbert Stapley foretage meget få rejser. Som 25-årig var han medlem af Mesa Citys byråd, og i de kommende år bidrog han

til Arizonas vækst og udvikling. Han deltog i og var formand for mange borgerlige hverv.

Hans tjeneste i Kirken markeredes ved langvarige opgaver. Når Delbert Stapley først havde fået et arbejde, og hans dygtighed havde vist sig, var der ingen, som ønskede ham fjernet. Ungdommen elskede ham, de unge gik på

mission, fordi Delbert Stapley havde været på mission. Han blev kaldt »Mr. MIA«, »Mr. Ansvars«, »Mr. Pådelig« af beundrende medarbejdere. Han virkede i 12 år som første rådgiver i stavspræsidentskabet, før han blev kaldet som president for Phoenix Stav i 1947.

Tre år senere, da han var i Salt Lake City for at overvære Generalkonferen-

cen, traf han Præsident George Albert Smith, da han kom ud af en hotel-elevator, og Præsident Smith sagde: »Du er lige den mand, jeg ser efter«. Der, i hotellets hall, blev han underrettet om sit kald som apostel.

Delbert Stapleys tid til at »foretage mange rejser for evangeliets skyld« var kommet!

Marion G. Romney

»Jeg var ved at læse Mormons Bog sammen med en af mine sønner«, sagde Marion G. Romney i en tale til de hellige. »Jeg lå i den nederste køje, han i den øverste. Jeg hørte hans stemme slå over, som om han var forkolet, men han fortsatte til slutningen af kapitlet. Da vi var færdige, sagde han: 'Far, græder du nogensinde, når du læser Mormons Bog?'

'Ja, min søn', svarede jeg. 'Somme-tider bærer Herrens Ånd så store vidnesbyrd til min sjæl om, at Mormons Bog er sand, at jeg virkelig græder'«.

Enhver, der har hørt Marion G. Romney bære vidnesbyrd, ved, at Herrens Ånd virker igennem ham. Ikke alene kan ældste Romney blive bevæget, men mange, som hører hans stemme, bliver også bevæget. Herren bruger på den mest inspirerende måde den rene, ærlige ånd som Marion G. Romney har.

De, som kender ham, siger, som Jesus sagde om Natanael, »Se, det er en israelit, i hvem der ikke er svig.«

»Der er måske kun få, om overhovedet nogen, som har sundere principper i lærdommene om evangeliets sandheders«, sagde en af hans medapostle.

Denne skoling i sunde principper er erhvervet gennem en lang og temmelig usædvanlig karriere. Hindringer både

udsatte og forberedte Marion G. Romney til hans skæbne.

Han er født den 19. september 1897 i kolonien Juarez, Mexico. I 1912 brod den mexikanske revolution ud. Oprørshære drog omkring, og kolonierne var tvunget til at forlade Mexico. Marions fader overlod det til ham at få familien sikkert til El Paso, men undervejs stansede nogle medlemmer af oprørshæren dem og tog alt hvad de ejede.

»Så vendte de sig om, trak deres geværer, og jeg så lige ind i riffellobet, som så meget stort ud for mig. Jeg ventede, at de skulle skyde, men af en eller anden grund gjorde de det ikke, og jeg er i live, så jeg kan fortælle denne historie«, sagde ældste Romney.

Familien, der var berøvet alt hvad de ejede, flyttede fra Texas til Californien og derfra til Idaho, hvor Marions fader blev præsident for Ricks Junior College.

At få en uddannelse var en langsom proces. Men ind imellem en mission til Australien, visle til Ida Jensen i 1924 (de har to sønner) og perioder med arbejde for at ernære familien, fuldendte han sin juridiske uddannelse med en doktorgrad som 34-årig.

Han var biskop og derefter stavs-

præsident for Bonneville (Salt Lake) Stav. I 1941 blev han kaldt til at være assistent til de Tolvs Råd, og i 1951 blev han kaldet som apostel, hvor »hans usædvanlige indsigt har stemplet ham som en klog rådgiver«, især under hans mangeårige ledelse af velfærdsplanen.

LeGrand Richards

Ingen som har hørt LeGrand Richards tale, kan nogensinde glemme ham. Hans taler, fulde af personlige oplevelser fra en næsten utrolig baggrund af missionsarbejde og kirkearbejde, og holdt på en karakteristisk hurtig og flydende måde, har vundet alle deres hengivenhed, som har hørt dem. At høre ham tale er en af de vidunderligste og mest inspirerende oplevelser man kan få og bevidner til fulde, at Herrens Ånd er over ham.

Kun lidt vidste hans forældre (George

F. and Alice A. Robinson Richards) om den skæbne, der ventede deres LeGrand da han blev født den 6. februar 1886 i Farmington, Utah. Men unge medarbejdere i Tooele, Utah, hvor han voksede op på sin faders farm, vidste, at LeGrand virkelig var under Herrens beskyttelse: to gange undslap han døden, første gang da et slag fra en økse kunne have taget hans liv, og så, da nogle vognhjul gik over hans hoved, da han var faldet ned fra en vogn.

Efter at have taget eksamen fra gym-

nasiet indlogerede LeGrand sig med en ældre broder i Salt Lake City, hvor han på 12 måneder fuldendte et 18-måneders forretningskursus, foruden at han var hjemmelærer i et distrikt, der var så stort, at det krævede to afteners besøg hver uge.

Da han var 19 år, sagde han nej til et tiltrækkende tilbud fra et fremragende firma for at gå på mission til Holland — den første af hans fire missioner — og han sagde om denne mission: »Jeg havde så vidunderlige

Richard L. Evans er en mand, som kender fornemmelsen af et ord og dets lyd, dets magt og skønhed, den kloge brug og den varme formulering af det, sandheden af det.

Hans bedstefader vidste det. David W. Evans var grammatiker, avisredaktør og stenografreporter ved Brigham Youngs taler i Tabernaklet.

Hans fader vidste det. John Allridge Evans var også stenografreporter og ved sin død generaldirektør for *Deseret News*.

Denne enestående og talentfulde brug af ord hjalp med til at danne Richard L. Evans's fremtid.

Richard, der er født den 23. marts 1906, fik tidligt et førstehånds kendskab til livets realiteter. Hans fader døde, da sønnen var ti uger gammel, og han måtte arbejde med mange forskellige jobs, hvad der bekræftede, hvad han sagde senere i livet: »Chancerne er ubegrænsede».

Et legat for fremragende bidrag ved skoledebatter hjalp ham gennem to år ved University of Utah. I 1926 var han på mission til Storbritannien, hvor han arbejdede i Norwich Distriktet og blev medredaktør af *Millennial Star* og senere var sekretær for den Europæiske Mission. Ældste Evans arbejdede under to fremragende åndelige ledere, dr. Ja-

oplevelser, at det til tider næsten syntes, som om jeg vandrede og talte med Herren.»

Efter at være kommet hjem, reviderede han rapporter for det Præsiderende Biskopråds Kontor og tog så imod en stilling i Portland, Oregon. Samme år, 1909, ægtede han Ina Jan Ashton; de har otte børn.

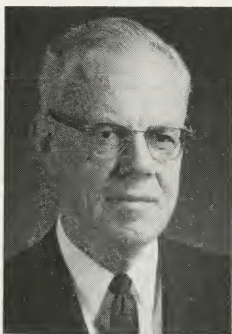
Medens han var i Oregon, var han grenspræsident, og senere var han tre gange biskop og to gange højrådsmedlem. I 1931 bad Præsident Heber J. Grant ham om at sælge sin forretning og flytte til Californien for at blive præsident for Hollywood Stav. Medens han var stavspræsident, tog han imod en kaldelse som præsident for misso-

nen i sydstatene. Fem år senere blev han kaldet til at være Kirken Præsiderende Biskop.

Seks år senere fik han et alvorligt hjerteanfald. Men ældste Harold B. Lee, som var blevet kaldt til ham for at salve ham, bevidnede, da han lagde sine hænder på ældste Richards's hoved, at han vidste, at Herren ville bevare ham til yderligere arbejde.

Ti år senere, i 1952, blev ældste Richards kaldet til de Tolvs Råd, hvad der gjorde ham til den tredje apostel i direkte linje i familien Richards. Både hans fader, George F., og hans bedstefader, Franklin D. Richards, tjente som præsident for dette Råd, en yderst bemærkelsesværdig familierekord.

Richard L. Evans

mes E. Talmage og dr. John A. Widtsoe, og under dem blev han samvittighedsfuldt trænet til sit fremtidige livs arbejde. Han fortæller, at han engang måtte skrive en redaktionel artikel om ni gange, før dr. Talmage ville anerkende den!

Richard Evans vendte tilbage fra Europa i 1929 for at fortsætte sine studier. Han har magistergraden med hovedfag engelsk og økonomi. Han sluttede sig til KSL radiostationen som speaker, havde mange store opgaver

foran mikrofonen og blev snart producer og administrerende leder. »Music and the Spoken Word« under hans ledelse er det ældste fortløbende radio-program i Amerika og transmitterer hver uge hans klassiske trosfremmende små prædikener fra Tempelplassen i Salt Lake City. I mere end en halv snes bøger og mange artikler i ledende tidsskrifter fører hans ord hans tro og filosofi ud over verden.

Ældste Evans ægtede i 1933 Alice Thornley, og de har fire sønner.

Richard L. Evans's talenter, evner og ord har altid virket i Kirken's tjeneste. I 1935 blev han medlem af M.I.A.s Generalbestyrelse, og i 1936 blev han kaldet til at være medredaktør af *The Improvement Era*. Han har været hovedredaktør siden 1950. Ved oktoberkonferencen i 1938 blev han opretholdt som medlem af de Halvfjerds's Første Råd, og i oktober 1953 blev han kaldet til at tjene som medlem af de Tolvs Råd.

For nogle måneder siden blev ældste Evans udnevnt til verdenspræsident for Rotary. I dag går hans udfordring ud over hele jorden: »Problemerne i vore samfund og nøden i verden er ubegrænsede. Det er vore chancer også.»

Howard W. Hunter

»Ikke mange af jer kender mig, så måske vil I tillade mig at være bare en lille smule personlig i eftermiddag.«

Taleren var ældste *Howard W. Hunter*; stedet; Salt Lake Tabernaklet på Tempelpladsen; tiden: Generalkonferencen i oktober 1959. Howard W. Hunter var blevet opretholdt den dag som medlem af de Tolvs Råd.

»Jeg har levet det meste af mit liv i Californien«, sagde han, »jeg er født i Boise, Idaho, den 14. november 1907.«

Som ung viste Howard sin kærlighed til livet i sin store taknemmelighed overfor sine forældre, sin kærlighed til dyr og til alle andre levende ting og sin loyalitet overfor venner. Han fik let venner, og skønt mange af hans kammerater ikke var medlemmer af Kirken, gjorde han sig fortjent til deres respekt og beundring på grund af sin fine karakter og sine lederevner. Tidligt i livet lærte han at arbejde — han solgte aviser, gik ud med telegrammer og arbejdede på et aviskontor.

Efter at have taget eksamen fra skolen, indskrev Howard sig ved University of Washington, og i 1927 rejste han til det sydlige Californien, hvor han fik arbejde som bankassistent. Ved et M-Mand-Gleanerhal i Huntington Park traf han en ung pige ved navn Clara May Jeffs, og de blev viet i Salt Lake Templet i 1931 og fik tre sønner, hvoraf en døde som lille.

Medens han avancerede i banken til hjælpeklasker og derefter til revisor for California State Bankdepartment,

studerede han om aftenen jura ved Southwestern University i Los Angeles. Han tog sin juridiske embedseksamen med udmærkelse i 1939 og tog sin eksamen som procederende sagfører samme efterår.

Eldste Hunters kærlighed til Kirken viser sig tydeligt gennem et helt livs tjenestegerning og aktivitet. Som diakon i Boise Ward var den unge Hunter den første, som forpligtede sig til at yde 25 dollars til bygningen af en ny kirke. Efter at han var flyttet til Californien blev han spejderleder og avancerede efterhånden til en af de højeste ledende stillinger inden for spejderbevægelsen.

Han underviste i en junior genealogisk klasse, hvor alle seksten medlemmer senere blev viet i templet.

I september 1940 blev ældste Hunter kaldet som biskop til El Sereno Ward, Pasadena Stav, og i 1949 blev han kaldet til Pasadena Stavs Højråd, og i 1950 blev han president for Pasadena Stav. Og i 1959 kom så kaldet til de Tolvs Råd.

»Jeg er villig til at vie hele mit liv og alt hvad jeg har til denne kirke«, siger ældste Hunter af de Tolvs Råd. »Må vi være Herrens disciple åbent, frygtløst og med hengivenhed.«

Gordon B. Hinckley

Det var i 1933. *Gordon Bitner Hinckley* havde taget eksamen fra University of Utah året før og havde arbejdet for at skaffe penge til yderligere studier i Columbia. Depressionen, som gik hen over landet, havde ikke sparet hjemmet i Salt Lake City, hvor Gordon var født den 23. juni 1910 som søn af Bryant S. og Ada Bitner Hinckley. Det var knapt med penge og relativt få unge mænd sagde ja til det missionærkaldet. Gordon sagde ja til et kald til at forkynde evangeliet i Storbritannien; det var be-

gyndelsen til et livs arbejde i kærlighed og tjenestegerning.

Senere sagde han: »Jeg vil gerne udtrykke min taknemmelighed overfor min vidunderlige og trofaste moder. Hun døde tre år før jeg gik på mission, men vi fandt ud af, at hun havde sparet nogle af sine småpenge op og oprettet et fond, så hendes sønner kunne gå på mission, uanset hvilken økonomisk katastrofe, der kunne ramme familien.«

Eldste Hinckley arbejdede først i Preston i det nordlige England. Han

bar sit vidnesbyrd i Londons Hyde Park og arbejdede som assistent til ældste Joseph F. Merrill af de Tolvs Råd, som dengang præsiderede over den Europæiske Mission.

Gordon havde planlagt at besøge det Hellige Land efter sin afsløsning, men President Merrill sagde: »Gordon, aflæg rapport til Salt Lake så hurtigt du kan og forklar det Første Presidentskab missionernes problemer med hensyn til litteratur.« Så han vendte tilbage til Utah. Og få dage efter sit interview

med det Første Præsidentskab havde han et skrivebord, et nyt arbejde og senere en kaldelse til at blive udøvende sekretær for Kirkens komité for radio, reklame og missionslitteratur. Ældste Hinckleys nye missionærarbejde drejede sig om at producere films, skrifter, traktater og bøger, optagelser og radioprogrammer, Kirkens udstilling ved San Francisco Verdensudstillingen og oversættelse af Mormons Bog og andre bøger til mange tungemål.

Den 29. april 1937 blev Gordon viet til sin barndoms elskede, Marjorie Pay, i Salt Lake Templet. Deres hjem er blevet velsignet med fem børn. Han blev vicepræsident og leder af Recording Arts Inc., og han er også direktør

for Radio Service Corporation of Utah. I 1935 blev han kaldet til Generalbestyrelsen for Søndagsskolerne, til hvilken han forfattede lektiehefter om det Gamle Testamente og Mormons Bog.

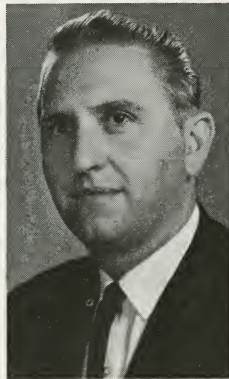
I 1951 blev han gjort til sekretær for generalkomiteen for missionærerne, hvor han arbejdede med missionspræsidenter, missionærtræning og missionsrapporter. I 1953 blev han kaldet til at lede produktionen af tempelmateriale på tretten forskellige sprog og deltog senere i indvielsen af og begyndelsen af ordnancearbejdet i templerne i Schweiz, New Zealand og London. I 1958 blev han kaldet som assistent til de Tolvs Apostle, og i 1961 blev han opretholdt som medlem af de Tolvs Råd.

Thomas S. Monson

»Du har det melkisedeske præstedømme, Tom. Vil du ikke give mig en velsignelse?« På San Diego Flådestation knælede *Thomas S. Monson* ved siden af sin lidende skibskammerat og hørte på hans bøn. Tom var blevet ordineret til ældste lige før han rejste for at tjene sit land i flåden under 2. verdenskrig. I stor ydmyghed lagde han sine hænder på den unge mands hoved, og med to hundrede søvndrukne rekrutteres øjne hvilende på sig gav han ham en velsignelse. Næste dag var den unge mand i stand til at udføre sine normale pligter.

Thomas S. Monsons ydmyghed og hans tro og magt den mindeværdige nat, viste sig ved Generalkonferencen den 4. oktober 1963, da han bad om Kirkens medlemmers støtte, da han modtog kaldelsen til at tjene som medlem af de Tolvs Råd. Han sagde bl.a.: »Fra ydmyghedens dyb og en overvældende følelse af utilstrækkelighed beder jeg om jeres bønner for mig.«

Beskeden, men dygtig, villig til arbejde og stærk i troen viste Thomas S. Monson tidligt i sit liv bemærkelsesværdige lederevner. Han er født den 21. august 1927 i Salt Lake City som søn af G. Spencer og Gladys Condie Monson.

Han gik i West High School og tjente derefter i de Forenede Staters flåde. I 1947 tog han eksamen fra University of Utah i forretningsadministration. Efter sin eksamen blev han viet til Frances Beverly Johnson den 7. oktober 1947 i Salt Lake Templet. Han begyndte sin forretningskarriere på *De-*

seret News og arbejdede som direktør for annonceafdelingen i en sammenlutning af aviser og senere ved *Deseret News* trykkeriet.

I en alder af 22 år blev han kaldet som biskop for det gamle 6.—7. Ward i Temple View Staven, og efter fem år som biskop blev han kaldet som rådgiver i Temple View Stavspræsidentskab.

Så kom en kaldelse fra Præsident David O. McKay til at præsidere over den Canadiske Mission. Ældste og søster Monson tog deres søn, Thomas Lee, og deres datter, Anne Francis, med sig til Canada, og endnu en søn, Clark Spencer, blev født, medens de var i missionsmarken.

Ældste Monson taler med sikker kundskab, når han siger: »Jeg ved, at Gud lever ... at dette er hans værk, og jeg ved, at den vidunderligste erfaring i hele dette liv er at føle hans tilskyndelser, når han vejleder os til at føre sit værk fremad.«

Ældste Monson er den yngste, der er kaldet til de Tolvs Råd i mange år, og hans erfaring med Kirkens ungdom, hans tilpasningsevne og villighed og hans tillidsfulde, begejstrede måde at tale på påkalder de helliges hengivenhed for ham overalt.

missionspræsident Holger M. Larsen talte. Et digt, der var skrevet i dagens anledning af ældste Gustav G. Risan fra Trondheim, blev oplæst af søster Eva M. Giertsen. Derefter sang koret »I vor Forløser's Navn«. Præsident John A. Widtsoe fremsagde derefter under den mest højtidelige stilhed indivielsesbønnen. Søster Else Hansen spillede en orgelsolo, hvorefter Kirkens ældste medlem i Danmark, broder Jacob Jensen fra Slagelse, bar sit vidnesbyrd. Ældste Mark B. Garff, præsident over Århus Distrikt, sluttede det mindelige møde med bøn.

Det var et herligt møde for grenens medlemmer, som nu var flyttet ind i en moderne bygning med alle bekvemmeligheder. Det var ikke mere end rimeligt, at tankerne hos mange af de ældre gik tilbage til fordums tid, da de hellige mødtes under langt ringere forhold i lejede lokaler. Her var deres andet hjem, som de omfattede med stor kærlighed og ærbødighed. Gennem de nu snart mange år har Priorvej 12 været skuepladsen for mange af Kirkens aktiviteter; her har været afholdt inspirerende møder, hvor evangeliet er blevet forkyndt med overbevisningens kraft og styrke, hvor venskaber for livet er blevet dannet og hvor mange barmhjertigheds gerninger er blevet udført. De, der har boet og levet i Danmarks smukke hovedstad, glemmer aldrig deres kære Priorvej 12, hvor de har leet og grædt, hvor de har mødtes i alvor og i gammen, altsammen for at gøre »familielivet« blandt grenens medlemmer endnu bedre. Vi glemmer dig aldrig, du dejlige Priorvej, som stadig lever i vore hjerter, selv om vi måske bor langt fra dig. Men i vore tanker sender vi dig mange hilser og håndslag med tak for alt, hvad du har været for os.

Mandag aften afholdt koret, bistået af Århus Grens kor, en yderst vellykket koncert, hvor koncertsanger Max Freuler, en god ven af Kirken, sang et par solonumre, bl. a. »Den hellige Stad«. De 486 personer tilstede nød musikken og sangen i fulde drag, og det kan med bestemthed siges, at de, der overværede indvielsen af København Grens nye kirke, vil aldrig glemme den gode ånd, som herskede dér, og de vidunderlige møder, der blev afholdt.

Missionspræsidentkonference

I forbindelse med indvielsen af Københavns mødehus blev der afholdt en konference af alle Europas missionspræsidenter. De og deres hustruer fik alle lejlighed til at udtale sig i løbet af de forskellige møder og kastede ganske naturligt glans over hele indvielsen med deres tilstedeværelse. Og særlig glade var søskende for endnu engang at kunne have en Herrens apostel i deres midte.

Det første ungdomsstævne, en succes

Året 1932 så en ny begivenhed træde ud i livet. Der havde eksisteret ungdomsforeninger i over 50 år indenfor Den danske Mission, men aldrig før havde man holdt et ungdomsstævne med deltagelse fra de forskellige grene landet over. Men i pinsen 1932 fandt det første ungdomsstævne sted. Begivenheden var planlagt i forvejen af hovedbestyrelsen, og med spændte forventninger drog ungdommen til Århus, hvor dette stævne skulle holdes. Det er jo altid med en vis forventning nye ideer bliver indført, og man spørger sig selv: Hvordan vil det hele nu forløbe – vil det blive en succes eller en fiasko? Dette det første ungdomsstævne blev en strålende oplevelse for alle deltagerne. Noget nyt og interessant var kommet til verden, og siden da har ungdomsstævnerne været en årlig tilbagevendende begivenhed med enkelte afbrydelser under den anden verdenskrig. Ved dette det første ungdomsstævne konkurrerede de unge fra de forskellige grene i tale, sang og skuespil. Deltagerne gik op i deres arbejde med ungdommens hele begejstring, som igen smittede alle tilhørere og tilskuere. Det var som sagt en festlig sammenkomst; på rejsen til Århus oplevede unge og ældre søskende kærlighedens ånd. De var alvorlige, de var muntre, og alle samledes om evangeliets fane. Disse ungdomsstævner har gjort meget til at skabe bedre kontakt mellem søskende i de forskellige dele af landet. Der blev dannet nye venskaber, hvoraf mange

er dybere og inderligere i dag end for tredive år siden. I et referat i »Stjernen« fremkom denne profetiske udtalelse: »Dette var som sagt, den første konference af denne slags, men på grund af den enestående succes, den havde, er der al grund til at vente, at den vil blive efterfulgt af andre.«

Jubilæum i Aalborg Gren

Søndag den 10. juli var det 25 år siden, Aalborg Grens mødehus blev taget i brug, og i dagens anledning blev der afholdt et specielt program. Søndag formiddag blev der fremført et udmærket program, og to missionærer, Orson B. West og William Ørum Pedersen, begge født og opvokset i Aalborg, talte kort til forsamlingen og mindedes deres barndoms dage i Aalborg. Mødet søndag aften blev ledet af grenspræsident Valdemar Gerlach, en veteran i arbejdet i Aalborg. Mødet sluttedes med salmen »Kongernes Konge«.

Tidligere missionspræsident i Danmark, ældste Carl E. Peterson, afgik ved døden i sit hjem i Kalifornien. Præsident Peterson blev født i Norge den 22. juli 1853 og emigrerede til Utah i 1879. Gennem sit liv var han aktiv i Kirkens arbejde og virkede bl. a. som biskop i Ogden. Han udførte et par missioner til Skandinavien, sidste gang som præsident for Missionen.

En anden tidligere missionspræsident, ældste John S. Hansen, afgik også ved døden, som indtraf i Salt Lake City. Siden han blev medlem af Kirken i sin pure ungdom, havde han været trofast i udførelsen af sine pligter og havde indtaget flere ledende stillinger. Præsident Hansen var en af Zions tapre forkæmpere.

Præsident og søster Joseph F. Merrill fra Den europæiske Mission aflagde officielt besøg i Danmark, hvortil de ankom den 18. maj 1934, og allerede samme aften blev der afholdt et møde i København, hvor mange søskende og venner var kommet til stede for at høre gæsterne tale. Præsident Merrill var også en af Kirkens apostle. Som altid glædede søskende sig over at kunne lytte til en Herrens apostel.

Andrew Jenson og Rebildfesten

Den største begivenhed i Missionens historie i året 1935 var utvivlsomt forhenværende missionspræsident Andrew Jenson's besøg sammen med hustru og datter. Broder Jenson var i sit 85. år, men stadig ved godt helbred. Grunden til hans besøg var det ærefulde hverv, som staten Utah havde overdraget ham, nemlig at overrække Rebildkomiteen og Pioner-Museet i Lincoln Blokhuset en vogn af den slags, de første emigranter benyttede, da de drog over de endeløse amerikanske sletter. Selve overrækkelsen fandt sted den 4. juli ved Rebildfesten. Efter at statsminister Th. Stauning havde udtrykt sin glæde over den troskab og kærlighed, der endnu fandtes til det danske land og sprog hos dem, der drog ud for at finde lykken andetsteds, og efter at den amerikanske gesandt, Mrs. Ruth Bryan Owen, havde bragt hilsen fra præsident Franklin D. Roosevelt, talte udenrigsminister, dr. phil. P. Munch om betydningen af folkenes selvbestemmelsesret, og så indtraf dagens største øjeblik, da den gamle prærievogn kørte frem mellem bakkerne. Det var en svær og solid vogn overtrukket med teltlærred. Vognen holdtes skjult i et telt lige op ad festpladsen. Teltdøren sloges op, den stærke grovsmed fra Skørping svingede sin oksepisk, de store godmodige okser lagde sig i selen og trak vognen hen over festpladsen. Bag efter vognen kom kunstnere fra Det kgl. Teater, klædt som danske udvandrere i midten af forrige århundrede.

»Politiken« gav følgende referat af Andrew Jenson's tale: »Den gamle kirkehistoriker Andrew Jenson fra Mormon staten Utah stod frem og fortalte om de danske udvandreres kår i forrige århundrede. Den gamle hvide herre er fyldt 84 år, men hvor fortalte han ikke levende og livligt om hin berømte rejse, da det første selskab af udvandrere var over 5 måneder om at rejse fra København til mormonernes land, dybt inde i Amerika. Halvdelen af tiden var de på havet, resten drog de med vogne, som denne ind gennem Amerika, hvor der endnu ikke fandtes vej eller sti. De sang, medens de drog frem gennem det vilde land.«

I begyndelsen af januar 1936 blev der af missionspræsident Alma L. Petersen truffet foranstaltninger til at påbegynde

opførelsen af en ny kirkebygning i Esbjerg. Bygningen, moderne helt igennem, ville komme til at koste omkring 40.000 kroner. Esbjerg Gren har haft en interessant historie. Den første dåbshandling fandt sted den 26. august 1883, da ældste C. J. Christiansen døbte Lorentz Christian Lorentzen i Esbjerg. Selve grenen blev organiseret den 15. november 1893 med Anthon Nielsen som grenspræsident. Byen havde da omkring 8000 indbyggere. Her som andre steder mødtes de hellige i lejede lokaler, som ikke altid var de bedste. Da meddelelsen om erhvervelsen af en byggegrund nåede ud til Kirkens medlemmer, glædede de sig ganske naturligt. Grunden var beliggende på hjørnet af Rolfsgade og Spangsberggade, et dejligt kvarter af byen. Esbjerg har altid været en god gren, og måske har den ikke været stærkere end i trediverne, da mange unge og unge ægtepar sluttede sig til Kirken dér. Søkende gik op i evangeliets og Kirkens arbejde og virkede flittigt med at forkynde evangeliet. Det var en fast sammen-tømret flok.

Kirkens Præsident besøger Danmark

Præsident Heber J. Grant, Kirkens syvende præsident, af-lagde officielt besøg i Danmark i august måned 1937. Han var ledsaget af præsident og søster Richard R. Lyman, præsidenten over Den europæiske Mission, præsident Joseph J. Cannon, søster Joseph J. Cannon, søster Lucy Grant Cannon og ældste Joseph Anderson, Det første Præsidentskabs sekretær. Søndag den 15. august var selskabet i Esbjerg, hvor præsident Grant indviede den nye kirke. Selve indvielsen fandt sted om eftermiddagen og formede sig som et møde, som altid vil mindes af dem, der var til stede. Om aftenen talte præsident Grant og de øvrige rejsedeltagere i et møde, der blev holdt i en stor lejet sal, og hvor der var omkring 300 til stede, bl. a. en del journalister. Nu kunne Kirkens medlemmer i Esbjerg for første gang mødes i deres egen kirkebygning. Hvilken glæde, hvilken fryd! I årene siden da har den nye kirke

været centrum for megen aktivitet, for mange inspirerende taler og stedet, hvor søskende og venner mødtes i vennelag, bundet sammen af evangeliets ånd og deres fælles vidnesbyrd om sandheden af Joseph Smiths mission.

Den næste dag rejste selskabet til København, hvor der blev holdt et stort offentligt møde onsdag den 18. august med præsident Grant som hovedtaleren. Den store kirkesal var fyldt til trængsel med over 450 mennesker, som alle var kommet for at lytte til Herrens profet og Kirkens præsident. Præsidenten var i sit 81. år. Under besøget i København fik selskabet lejlighed til at besøge Tivoli, hvor de nød den herlige musik, og ligeledes til et besøg på Thorvaldsens Museum, som gjorde et dybt indtryk på dem med sine fine kunstværker.

Efter tre års tjeneste i missionsmarken blev præsident og søster Alma L. Petersen afløst fra deres arbejde i Danmark. Sammen med deres to børn, Lillian og LeMoynes, vendte de tilbage til deres hjem i Utah. Den nye præsident var Mark B. Garff, som havde udført en mission i Danmark fra 1930–1932, og som nu vendte tilbage som den yngste præsident, Missionen havde haft op til denne stund. Den nye præsident var født i 1907 og var således lige fyldt 30 år. Han var ledsaget af sin hustru, søster Gertrude Ryberg Garff og deres lille 3 måneder gamle søn.

Et smerteligt dødsfald

En sørgelig begivenhed indtraf i begyndelsen af det nye år, da en ung missionær, ældste Frederick H. Olsen fra Richmond i Utah, afgik ved døden på Frederiksberg Hospital den 5. januar 1938. En sådan begivenhed kaster ganske naturligt sin skygge over hele Missionen, over missionærer, søskende og venner. Den unge missionær var kommet til Danmark i efteråret 1936, og som de fleste unge missionærer var han fyldt med begejstring for sit kald, besluttet på at udføre det på bedste måde. Vi kan forstå, hvor smerteligt det må have været for hans forældre og familie at få dette sørgelige budskab.

Bisættelseshøjtideligheden fandt sted søndag den 9. januar 1938 fra kirken i København og lededes af første rådgiver i grenspræsidentskabet, ældste Richard Gregersen. Der indlededes med salmen »Nærmere Gud til dig«, hvorefter distriktspræsident Eldred G. Lee fra Aalborg åbnede med bøn. Efter denne sang en missionærkvartet stemningsfuldt og bevæget sangen: »Jeg ved, min Fader, hisset ved«. Den første taler var grenspræsident Orson B. West, der opridsede træk fra afdødes liv. Derefter sang korets dirigent, ældste Valdemar Jakobsen, »Skal vi mødes hist ved floden?«, der med sin smukke melodi og skønne ord gjorde et dybt indtryk på de tilstedeværende. Den sidste taler var missionspræsident Mark B. Garff, som var overvældet af bevægelse ved det smertelige tab. Med ydmyghedens og kærlighedens ånd talte han smukt og gribende over broder Olsen, som nu var gået på den anden side. Afslutningsbønnen blev opsendt af ældste James M. Kirkham, som var på besøg fra Amerika.

Salen var smukt pyntet og var fyldt af andægtige søskende, missionærer og venner, som alle var grebne af øjeblikkets alvor og højtidelighed. Den amerikanske konsul i København, Mr. Edwards, overværede også højtideligheden.

Søndag den 30. januar blev der også holdt en mindegudstjeneste for ældste Olsen i hans hjemby Richmond. Fhv. missionspræsident Alma L. Petersen talte ved båret foruden fire forhenværende missionærer: Woodrow Nielsen, Harold Alma Petersen, Thomas M. Drury og Ezra Carr. I alt var der 21 forhenværende missionærer til stede.

I maj måned 1938 afholdtes der en konference for alle de europæiske missionspræsidenter. Denne gruppe af mænd og deres hustruer ledtes af præsidenten for Den europæiske Mission, ældste Richard R. Lyman, der også var en af Kirkens apostle. Konferencen varede flere dage, og under denne blev København Distrikts konference også afholdt, hvor flere af gæsterne fik lejlighed til at tale. Andre missionspræsidenter gæstede nogle af de andre grene.

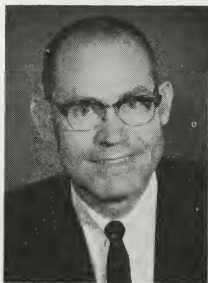
Tirsdag aften den 30. august havde København Gren besøg af ældste Sylvester Q. Cannon, som siden 1925 havde været Kirkens præsiderende biskop. Ved sidst afholdte gene-

ralkonference blev han ordineret som apostel. Ældste Cannon og hans hustru talte begge inspirerende til forsamlingen, som med spændt opmærksomhed lyttede til talernes vidnes-

Danmark under Anden Verdenskrig

Året 1939 var det år, da den skæbnesvangre verdenskrig begyndte, den krig, der var forårsaget af Tysklands overfald på Polen og dets arrogante optræden i Europa. En tilsyneladende fred var opnået ved forhandlingerne i München, men også kun tilsyneladende. Underheden ulmede ilden, og den blev til den voldsomste brand i hele menneskehedens historie den 1. september 1939, da de tyske hære rykkede ind i deres østlige nabos område. Krigen skulle komme til at påvirke Den danske Mission gennem syv års isolering fra Kirkens hovedkvarter. Hele sommeren var hektisk, alle følte, at der ville ske noget i nærmeste fremtid. I midten af august fik Missionen officielt besøg af ældste Joseph Fielding Smith, medlem af De tolv apostles råd. Han var ledsaget af sin hustru Jessie Evans Smith. Deres første møde fandt sted i København, hvor de den 15. august talte til en stor forsamling. Mødesalen var så overfyldt, at ekstra bænke måtte hentes. Igen var medlemmerne begejstrede for at se en af Herrens apostle. Søster Smith takkede for den hjertelige modtagelse, som hun og hendes mand havde fået. Præsident Smith talte gribende til forsamlingen om evangeliets principper og om sin fader, Kirkens sjette præsident, Joseph F. Smith, og sin bedstefader, Hyrum Smith, der sammen med profeten led martyrdøden i Carthage fængsel. Som en særlig attraktion sang præsident og søster Smith »Elsker hverandre«, som gjorde et uudsletteligt indtryk på de tilstedeværende.

De næste par måneder blev mere og mere kritiske; den anden verdenskrig var en kendsgerning, og ved krigens udbrud flokkedes hundreder af missionærer fra det øvrige Europa til Danmark, som villigt åbnede sine døre for dem. Ældste Smith fremkom med denne profetiske udtalelse ved et møde: »Danmark vil blive sparet for meget i fremtiden, fordi landet var

Fra missionens præsidentskab

Vor Faders kirke

Skriften fortæller os, at den sande Kirke vil blive opkaldt efter den Elskede Sons navn, hvad der viser Faderens kærlighed til os, Hans børn, og i særdeleshed til vor ældre Broder, Jesus Kristus.

Da alle ting, der vedrører denne jord, er åbenbaret gennem Sønnen, er jeg vis på, at Jesus fik råd af Faderen angående det rette navn, og således blev det åbenbaret til os. (*L. & P. 115:3—4*).

Det er godt at vide, at der for Gud ikke er nogen personsanselse, og ved hjælp af vort medlemskab gennem dåben bliver vi én familie. Kirken er den samme i Østen som den er det i Europa eller Amerika. Den eneste forskel er sproget, som vil blive gjort fuldkomment en dag, og vi som den Førstefødtes Kirke, de velsignede medlemmer af Guds familie, vil alle tale, lære og tænke i enhed. Frelseren har sagt til os: »Hvis I ikke er ét, er I ikke mine«. Dette er en sand udtalelse for at forberede os til kundskab om, at dette er Guds Kirke og der findes kun ét formål — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for Hans børn.

Jesu Kristi Kirke er ikke en amerikansk Kirke, men en Kirke for hele verden. Amerika blev beredt til genoprettelsen af denne Kirke af Gud Faderen og Hans Søn gennem den unge Profet i 1830. På det tidspunkt forbyd love, følelser og forhold ude over verden, at genoprettelsen kunne finde sted noget andet sted end i Amerika. Den frihed til gudsyndelse, som var nødvendig, fandtes i Amerika på den tid.

Fordi denne Kirke er vor Faders Kirke, og alle medlemmer med et vidnesbyrd ved dette, er der tusinder af unge missionærer, der bliver kaldet fra næsten ethvert land til at gå ud og bære vidnesbyrd om denne Kirke til hele verden.

Hovedledelsen af vor Faders Kirke findes i Amerika og har været af forskellig nationalitet — apostel Widtsoe var født i Norge, apostel Lund var født i Danmark, etc. Herren vil kalde sine udvalgte tjenere frem, enten det er fra Danmark, England, Japan eller Amerika, for der er kun ét formål.

De lokale ledere kaldes gennem bøn, omtanke og inspiration, ikke gennem venskab eller en enkelt mands ønske. Denne Kirke er Guds Kirke, der kan ikke være partiske følelser. Oliver Cowdery og andre store mænd mistede deres medlemskab, fordi de tillod negative tanker at opstå, og jeg beder til, at dette aldrig vil ske for os.

Apostel Hunter fandt stort behag i den åndelighed og fremgang, der findes i Kirken i Danmark. Han følte, at de lokale ledere var nogle af de bedste i Kirken og sagde, at han følte, at ånden i Danmark var sådan, at han var vis på, at han ville se en stor fremgang. — Vi føler, at dette er en kompliment til jer, vidunderligt trofaste ledere. Han var betaget over den begejstrede modtagelse, som M-M-programmet har fået af medlemmer og missionærer. Programmet har allerede vist sig frugtbart, og vore lokale medlemmer over hele missionen holder husmøder og hjælper med ved omvendelserne. En enkelt familie alene har 25 navne, som nu er ved at blive undervist. Vi har fået apostel Hunters velsignelse og råd og ved, at dette Medlem-Missionær-program vil forene os og føre mange vidunderlige nye medlemmer ind i vor Faders Kirke.

*Don L. Christensen,
missionspræsident.*

Lederne i den danske mission

Ved de sidst afholdte distriktskonferencer og i tiden derefter er der foretaget en del forandringer i såvel missionen som i distrikter og grene. For oversigtens skyld bringer vi her en liste over missions- og distriktsledere og enkelte grene, hvor der er foretaget forandringer:

MISSIONSPRÆSIDENTSKABET:

Don L. Christensen, missionspræsident.
Benny Arvid Lindén, 1. rådgiver.
Dee Valentine Jacobs, 2. rådgiver.

København distrikt:

Distriktspræsidentskab

Præsident: *Orla Rasmussen*, Østervej 35, Ballerup, 97 06 48.
1. rådgiver: *Finn Lykkegård Nielsen*, Baltorpevej 103, Ballerup, 97 53 49.
2. rådgiver: *Hans Billeskov Jansen*, Sandbyvej 25, Herlev, 91 06 13.
Sekretær: *Hans Nielsen*, Høje Gladsaxe 45, 3. th., Søborg.

Distriktsrådet

Harry Petersen, Holmbladsvænge 1, S, Am. 3857 v.
Egon Auerbach, Udbyvej 4, Skovlunde, 91 28 05.
Svend Åge Christensen, Bellahøjvej 110, F.
Hans Hall, Morelvej 40, Skovlunde.
Vagn Røder, Vestergårdsvej 52, Glostrup.
Verner Korsgaard, Kornskyldevej 82, S, 51 10 80.
Magnus Olesen, Bellahøjvej 13, 1., Brh., Be. 8785.
Knud Hentzen, Genforeningsplads 7, F.
Arthur Sørensen, Gåsehølmvej 10, Herlev, 94 48 26.

Kvorum 3

(Nordre + Nordsjælland + Slagelse + Roskilde)
Præsident: *Flemming Hall*, Havevej 3, Søborg, Sø. 1652.

Kvorum 4

(København + Amager + Bornholm gren)
Præsident: *Bent Lindhardt*, Vennemidevej 51, 4., Ø.
1. rådgiver: *Arne Rytz*, Pile Allé 27, Holte.
Sekretær: *Theodor Jørgensen*, Rosenhøj 20, st., Hvidovre.

Hjælpeforeningen

Præsidentinde: *Anna Olesen*, Brønshøjvej 13, 1., Brh., Be. 8785.
1. rådgiver: *Birthe Rasmussen*, Volmer Kjærshallé 4, S, 50 40 83.
2. rådgiver: *Christel Petersen*, Tirsbækvej 19, st., Vanløse, 74 36 17.
Sekretær: *Olga Køster*, Borups Allé 276, st., NV, 34 63 81.
Ass. sekretær: *Lis Billeskov Jansen*, Sandbyvej 25, Herlev, 91 06 13.

Lektieledere:

Teologi: *Jytte Bolwig*, Åflojen 8, st., Brh.
Samfund: *Erna Nordby Larsen*, Hegnshusene 137, Brh.

Litteratur: *Lis Billeskov Jansen*, Sandbyvej 25, Herlev, 91 06 13.

Kredslærerindebudskabet: *Agda Petersen*, Tagensvej 30, N.

Korleder: *Lillian Krammer*, Zinnsgade 4, Ø.

Ass. korleder: *Rebecca Schmidt*, Parcelvej 70 B, Holte, 42 00 51.

Organist: *Agnes Larsen*, Oldermundsvej 31, NV, Ta. 9592.

Søndagsskolen

Forstander: *Arne Sandahl*, Havrevvej 38, Brh., Be. 7655.
1. assistent: *Felix Holgersen*, Emil Pipersvej 25, Lyngby, 87 45 84.
2. assistent: *Jørgen Ebbe Nielsen*, Esbern Snaresvej 23, Kalundborg.

Mandlig G. U. F.

Forstander: *Hans Larsen*, Vestervang 7, Slagelse.
1. rådgiver: *Henning Aaager*, Finsensvej 8 A, F, Fa. 1696.
2. rådgiver: *Hans Brun*, Gl. Kongevej 37, V.
Sekretær: *Egon Bolwig*, Åflojen 8, st., Brh.

Kvindelig G. U. F.

Præsidentinde: *Sonja Kristoffersen*, Griffenfeldtsgade 37 B.A., N, 39 82 80.
1. rådgiver: *Halbjørg Hatting*, Karise Allé 24, Hvidovre, 78 79 28.
Sekretær: *Irma Nielsen*, Ågade 114, N.
L-pige leder: *Ellen Sieling*, Frederikssundsvej 14 E, N, Æg. 6446.
G-pige leder: *Inger Hentzen*, Genforeningsplads 7, F.

Primry

Præsidentinde: *Mary Olsson*, P. Knudsensgade 30, 1., SV, 21 39 64.
1. rådgiver: *Anna Andersen*, Askøgade 10, 1., Ø.
Sekretær: *Inger Thorsteinsson*, Guldbergsgade 124, N, No. 4271.

Genealogisk Forening

Ingen bestyrelse. Genealogisk Forenings interesser bliver varetaget af 1. rådgiver i distriktet Hans Billeskov Jansen og rådsmedlem Vagn Røder.

DISTRIKTSPRÆSIDENTSKAB, Jylland distrikt:

Verner Buur, Esbjerg, distriktspræsident.
Palle Blond, Fredericia, 1. rådgiver.
Vagn Darre, Silkeborg, 2. rådgiver.
Hans Ove Nielsen, Esbjerg, sekretær.

DISTRIKTSRÅD, Jylland distrikt:

1. *Johannes Sørensen*, Esbjerg.
2. *Aage Hansen*, Esbjerg.
3. *Aage Pedersen*, Sønderborg.
4. *Andreas Sølback*, Fredericia.
5. *Johannes Klausen*, Skagen.
6. *Henry Haupt*, Odense.

Hjælpeforeningens bygning i Salt Lake City, Utah

Valg af ledere i Hjælpeforeningen

Elaine B. Curtis

Medlem af Hjælpeforeningens Generalbestyrelse
Tidligere supervisor for Hjælpeforeningen i den
sydvest-britiske mission

»Elsker du mig mere end disse?»

Da den opstandne Herrer stillede Simon Peter dette spørgsmål, ramte Han dermed et punkt, som fortjener, at enhver leder og fremtidig leder inden for denne store Hjælpeforeningsorganisation overvejer alvorligt. Hvor har vi vor kærlighed? Er den ved de verdslige ting eller ved de åndelige ting?

Medens Israels børn var i trældom, lærte de at elske Ægyptens kødgylder og mange af dets skikke. Gennem Moses kaldte Herren dem ud fra Ægypten, ud fra verden som vi siger, og mindede dem om, at de var Hans folk, og at de skulle være anderledes end verdens mennesker. For at lære dem, at de ikke måtte sætte andre interesser først, befalede Han: »Du må ikke have andre guder end mig.»

Når folk på Kristi tid blev omvendt, blev de igen belært om at skyde verdslige interesser og sætte de evige ting først i deres liv. »Søg først Guds Rige«, lod befalingen.

Når Sidste Dages Helliges missionærer rejser fra den ene nation til den anden og forkynder det gengivne Evangelium, lærer folk, at de skal »gå ud fra verden«, at de skal høre op med at praktisere de verdslige ting, som ikke harmonerer med Kristi lærdomme — og at følge Ham. I de fleste tilfælde søger de virkelig »først Guds Rige«. De ofrer villigt alt for retfærdighedens sag. Med deres rørende handlinger besvarer de spørgsmålet: »Elsker du mig mere end disse?»

Hjælpeforeningens præsidentinde er rig på de åndelige ting. Hun er valgt af medlemmer, der har Guds Præstedømme. De mange kvalifikationer, hun er i besiddelse af, tages under overvejelse. Præsidentinden leder under bøn efter rådgivere, der har de samme egenskaber, inden hun forelægger deres navne for den præsiderende myndighed inden for Præstedømmet til godkendelse: Har vedkommende et vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangelium? Vil hun

elske og forstå de søstre, som hun skal arbejde sammen med? Har hun et behageligt væsen? Kan hun planlægge sine personlige opgaver i sit hjem således, at hun får tid til sin nye opgave? Vil hun kunne tie stille med det, der bliver hende betroet? Er hun en god organisator? Er hun en »jeg-kan-selv«-søster, eller vil hun kunne få andre med i arbejdet? Er hun rask nok til at påtage sig denne ekstra opgave? Vil hun støtte Kirkens ledere og andre, som har ledende stillinger og myndighed? Vil hun studere, arbejde og bede om vejledning? Vil hun »søge først Guds Rige« og vise sin kærlighed, idet hun selv beskæftiger sig med de åndelige ting? Disse kvalifikationer er — sammen med andre egenskaber — allesammen nogle, som skal overvejes, når man vælger ledere til Hjælpeforeningen.

Det ideelle er at vælge rådgivere, som har gode evner som »topledere« og så med deres hjælp vælge de søstre til at hjælpe dem, som er kvalificerede til at udfylde de specielle stillinger i Hjælpeforeningen, så de kan blive kaldet af brødrene. Eftersom der ikke altid er kvalificerede søstre til rådighed, må lederne have evne til at oplære og opmuntre andre til at gøre deres bedste og til at arbejde med al flid i de stillinger, hvortil de er blevet kaldede.

De tre medlemmer af præsidentskabet vælger søstre til de andre embeder og til klasseledere og overgiver dem til Præstedømmets godkendelse. Man bør under bøn overveje valget af alle, som skal være fælles om ansvaret for at fremme Hjælpeforeningens formål: at forkynde Evangeliets principper, at yde barmhjertighedstjeneste og at hjælpe søstre til at udfylde deres opgaver som hustruer, mødre og skabere af et godt hjem.

I Kirkens missioner består mange grens-hjælpeforeninger af kun nogle få trofaste søstre. En eller to af dem har været i Kirken i mange år. Nogle har været medlemmer i et par år, nogle få måneder, eller er måske lige blevet

døbt. Det er ud fra disse trofaste få, der nødvendigvis må vælges en leder. Således var situationen i en af Kirkens afslidne liggende grene. Grenspræsidenten søgte Herren om hjælp og vejledning. Den søster, der blev valgt til leder for Hjelpeforeningen, var for kun syv dage siden blevet medlem. Hun var blevet kendt med Kirken gennem missionærerne. Efter grundig overvejelse blev man enige om, at hendes kvalifikationer gjorde netop hende bedst egnet til stillingen. Hendes kærlighed til Herren var stor. Hun havde givet afkald på de verdslige ting. Hun søgte først Guds Rige, og gennem studier, bøn og hårdt arbejde var hendes indflydelse til det gode blevet vidtrækkende i hendes søstres liv. Kristi Evangelium fik en ny betydning, da hun og hendes medarbejdere opfyldte Hjelpeforeningens formål. Barmhjertighedstjeneste under hendes kloge og blide omsorg påvirkede og styrkede grenen. I ydmyghed og kærlighed fulgte hun Freisersens eksempel.

I Hjelpeforeningen bør enhver leder huske Kristi ord, da Han talte til de tolv apostle: »I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer«. Er hun én gang blevet valgt, bør hun være villig til at påtage sig det fulde ansvar for sin stilling i erkendelse af, at når hun ifølge Præsidentens bedømmelse har fuldendt sin opgave, vil en anden søster blive valgt til at føre værket videre.

En søster, som er villig til at acceptere denne fremgangsmåde med forandringer i Hjelpeforeningens ledelse,

er en effektiv leder. Ofte fører en forandring nye impulser med sig. Forandringer giver andre søstre anledning til at tjene og oplære andre. Det er også vigtigt at udsøge den dygtige leder, som endnu ikke har haft mulighed for at anvende sine evner og talenter. Som leder i Hjelpeforeningen vinder man kundskab og udvikler færdigheder. Forandring er nødvendig for et menneskes personlige vækst og udvikling. Et kald til at være leder er ikke et livsvarigt kald, det kan endda sommetider være af meget kort varighed. En søster kaldes til at tjene i så lang tid, som man har behov for hende, uden nogen fastsat tidsperiode. Når dette behov er opfyldt, og når den rette myndighed i sin visdom anser det for kloget at gøre forandring, så bliver hun afløst gennem den samme myndighed, hvormed hun blev kaldet: gennem inspiration af Guds Præsident. Hvor længe en leder tjener, er ikke det afgørende, men hvor godt hun tjener.

Når en præsidentinde vælger ledere til Hjelpeforeningen, ser hun først efter søstre, som holder budet: »Du må ikke have andre guder end mig«; søstre, som vil »søge først Guds Rige«, og søstre, der kan svare, som Simon Peter svarede: »Ja, Herre!« til spørgsmålet: »Elsker du mig mere end disse!«

Hovedbestyrelsen sender alle søstre de bedste hilsener med øvedst betone af det allerbedste hjelpeforeningsår, vi endnu har haft. Lad os alle »trække vort læs i 66—67!«

KREDSLÆRERINDERNES budskab

»Frygt ikke, lad jeres hjerter trøstes. Ja, glæd jer altid og vær taknemmelig i alt« (L & P 98:1).

Formål: At være glad og udvikle taknemmelighed og mod.

I august 1833 hang truslen om forfølgelse over de hellige som en tordensky om sommeren. Luften var fyldt med anelser. Men til trods for den ulykke, efteråret ville bringe, kaldte Herren de hellige til at glæde sig og vise taknemmelighed (ofte taksigelse). Gentagne gange under dette års hårde prøvelser — og ofte død — kaldte Herren de hellige for sine venner og sagde til dem: »Frygt ikke«. Han åbenbarede for dem, at Han havde hørt deres bønner, og at hvis de ville holde ud til enden, ville alt blive godt for dem.

Det må have været en forunderlig oplevelse for dem at blive kaldt »venner« af den Herre, som de ærede og tilbød. At være en ven indbefatter tillid, kammeratskab, respekt og en fortrolighed, som man ikke almindeligvis forbinder med forholdet til Guddommen. »Jeg vil kalde jer venner; thi I er mine venner og skal få arve mig« (L & P 93:45). Stillet over for vanskeligheder kan man i sandhed blive trøstet og fatte mod, hvis man ikke blot tænker på Herren som universets Skaber, men som sin personlige ven, der støtter og elsker en.

Medens Jesus spiste til aften hin skæbnsvangre aften før korsfæstelsen, sagde Han til et andet hold hellige, der skulle komme til at kende til forfølgelse: »Jeres hjerte forfærdes ikke ... Fred efterlader jeg jer« (Joh. 14:1 og 27).

Det år, da Kirken blev organiseret gennem profeten Joseph Smith, vidnede Profeten og Oliver Cowdery om den kundskab, de havde, at »der er en Gud i himlen« (L & P 20:17). De hellige skulle dengang som nu glæde sig. De skulle se ud over de nærværende vanskeligheder hen imod en herlig opfyldelse.

Gud har en storslået plan med mennesket på denne jord. Selv om mennesket kender det onde og der sker ham noget ondt, har han gennem det hele en overbevisning om Guds kærlighed og barmhjertighed, således som der står i skriftsteden til budskabet: »Frygt ikke, lad jeres hjerter trøstes; ja, glæd jer altid og vær taknemmelige i alt«.

Midt i farer, vanskeligheder, sorg eller død, bør man takke for livet, for jorden, for menneskets evige sjæl og for Guds storslåede plan.

Vi bør føle os trøstet ved forsikringen om, at Gud hører vore bønner. Vi bør glæde os og være taknemmelige og fatte mod ved kundskaben om, at vi kan få en arv sammen med vor Herre, og at Han er vor ven.

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster Inger Kyhlens onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

Søndagsskolen

Lento **ALEXANDER SCHREINER**

Nadververs for november og december:

»... Og det skal være et vidnesbyrd for Faderen, at I altid ihukommer mig ...« (3 Nephi 18:7).

Søndagsskolesang for november:

»Vdgn op, I Herrens folk«. (Nr. 158 i den blå sangbog).

Søndagsskolesang for december:

»Blandt bjerge er vort hjem«. (Nr. 168 i den blå sangbog).

DET ANGÅR OS ALLE !!!

Jeg hørte en dag en af vore søstre sige: »Min søn er så lykkelig for at være på mission, han siger selv, at det er højdepunktet i hans liv, indtil dato, og han er så taknemmelig for det folk, han er hos for at tjene — det er sådant et vidunderligt folk, for han siger, at han hører aldrig sure ord, ingen vrangvillighed — alle er glade, glade for blot det at have lov til at komme i Herrens Hus — og hvor er de dog ærbødige over for dette Herrens Hus! — og ligeledes ærbødige over for deres kald, samt ærbødige og ydmyge over for hinanden, man ser aldrig at de er på vagt over for hinanden for om én skulle sige noget eller gøre noget forkert, men skulle det ske, at der var en, der kom til at sige noget eller måske kom til »at træde ved siden af«, oh! hvilken kærlighed og hjælpsomhed, der så blev lagt for dagen! — Min søn er så lykkelig for at være på denne mission.« Hendes slutreplik fik jeg også med, og den lød i al sin tankevækkende yndmyhed: »... hvor har vi dog meget at lære af sådanne virkelige Sidste Dages Hellige«.

Jeg spekulerede meget på det, jeg her havde hørt, og har siden haft det meget i tankerne, og jeg har ikke rigtig kunnet komme bort fra det at sammenligne os, dig og mig, med denne lille samtale — nu ved jeg godt, at man ikke kan generalisere og at der findes mange dejlige søskende, som virkelig også lever på den ydmyge måde, som denne søster fortalte om, men jeg ved også, at vi er nogle stykker, som ikke gør det, for hvem hele arbejdet her i Kirken virker som en stor forretning, ikke at forstå på det penge-mæssige område, men som dog lader det arbejde, som han skal udføre inden for Kirken, blive udført på samme måde som man driver en forretning — og det er helt forkert. Så kommer det netop til at virke så gudsforladt som noget — så ser det hele netop ud som om der ingen ydmyghed er med i det, og hvor har vi dog et stort ansvar

her — du og jeg — for som vi opfører os, således opfører vore børn sig, da vi jo er deres forbillede — og mon ikke vi har lidt for travlt engang imellem, så vi ikke har tid til at se alle de små glæder, som børnene bringer os i form af de ting, de gerne vil vise os, tale med os om, gøre os opmærksomme på, at de også har opfattet tingene ret. Er det ikke sommetider således, at vi glemmer at tage dem med i vor daglige tilværelse? En tilværelse, som starter fra det øjeblik, da man står op — husker vi at tage dem med i vort familieliv straks fra dette øjeblik? Husker vi, at når vi styrket fra vort leje frisk opstår, da at sige tak for nattens hvile, at bede Gud til os at smile i sin nåde stor — husker vi, at når vort hjerte i vredens grumme magt tændes, da ved bøn at bære over med vor næste, som Gud har sagt?

Husker vi alt dette? Eller er det kun, når prøvelserne møder os, at vi bliver ydmyge og i iver søger Ham, som ene freden giver?

Nej, således er det ikke, vel mine kære søskende? Når vi står op om morgenen, da tager vi alle vore børn med i en familiebøn og siger TAK, og at vi igennem vor bøn opelsker ærbødhed imod vor Himmelske Fader og imod alle vore søskende er vel såre naturligt.

Det er min inderlige bøn, at vi alle må kunne leve op til at blive som denne missionær skrev hjem til sin far og mor — at vi i Søndagsskolen må kunne opelske denne kærlighed i de små søskendes hjerter — men det er da en betingelse herfor, at vi har de voksne søskendes hjælp hertil i form af deres trofasthed imod Evangeliet — og her vil jeg gerne spørge om, hvorledes det er, når vi færdes ude eller hjemme, der, hvor ingen af vore søskende kan se eller høre os — opfører vi os da, som vi bør gøre — lyder vi da de bud, som Kristus satte lig med det største? Eller er vi i virkeligheden to personer?

Hvordan er det på vore arbejdspladser? Tager vi det med et smil, hvis én kommer til at skubbe til os? Eller får

vedkommende et vredt ord med på vejen — et ord, som vi aldrig ville sige, hvis vore søskendes hørte på det? Er alt korrekt i vore familier, de familier, der skulle være de lykkeligste på jorden; kan vi med en god samvittighed synges: »Der er skønhed her på jord i et kærligt hjem . . .»? Findes denne skønhed i vore hjem, eller er vi alle så forjædede, at vi sommetider glemmer at være om kærlighed over for vore små, men blot skynder på dem for at få dem i seng, »så vi kan få ro!».

Elsker vi sidste dages hellige vore børn på denne måde — og kender børnene os på denne måde? For det er vel ikke sådan, at vi skændes indbyrdes som andre mennesker, der ikke tilhører denne Kirke? — Hvis vi gør dette, så *må* vi lægge det hele om, for der er ingen, der kan forlange af børnene, at de skal sidde som dydsmønstre, når de ikke har nogen baggrund derfor; det er meget svært at være lærerinde for sådanne børn — og her er det, at *alle* forældre kan hjælpe til — netop ved at være sidste dages hellige, både når de er i Kirken, på arbejdet, derhjemme — ja overalt — hvis vi alle er det, da vil vor Søndagskole også være meget mere lykkelig.

Prøv engang at standse op, tænk på jeres familie — og

jeres familie i Kirken, ELSKER I HVERANDRE? Sikkert ikke nok! — Og hvem er det, det er galt med? — Lad os se sandheden i øjnene. Vi ved alle, hvor det er at vi skal begynde: hos os selv. Lad os leve op til de forventninger, som Herren stiller til os om at få gode og kærlige forældre og gode og lydige børn, således at folk uden for Kirken kan sige: »Det er en Sidste Dages Hellig familie, der går eller bor der; en virkelig god familie!».

Der sker noget nyt hele tiden, også i Søndagsskolen, og der vil ske endnu mere. Vi vil stadigvæk gå fremad mod fuldkommenhed, men vi må hjælpes ad for at nå dette mål. Også du, der sidder og »surer« lidt i krogen, du må også med. Tilsidesæt dine egne meninger en lille smule og lad blot Gud få en plads i dit hjerte, hvor Han kan råde — lad os huske dette, du ved, med lidt mindre *jeg* og meget mere *vi*!

Til slut vil jeg gerne spørge dig, sådan ganske personligt: »Hvordan er det med dig, når du færdes iblandt andre — husker du da, hvem du er og opfører dig derefter?« Nå, ja, det er jo så personligt igen — men alligevel!

Kærlig hilsen br. E. Nordby Larsen,
Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

MÅNEDENS

Skriftsted

Hvad er formålet med dette program?

Formålet med dette program er at hjælpe elever med at indføre visse *missionærskriftsteder i hukommelsen* med henblik på deres missionærgerning i kirken, og til at støtte deres egen tro.

Formålet med de særlige 2½-minuts taler er at belyse *skriftstedets betydning for kirkens lære*, som det bliver præsenteret for undersøgere af vore missionærer.

Hver tale skal holdes for en tilhørende recitation af skriftstedet, under første halvdel af søndagsskolemødet. Både det givne skriftsted og den forklarende tale skal kort, men fornuftigt, øves og overhøres i klassen hver søndag og hjemme i ca. en måned forud for deres præsentation ved søndagsskolemødet. Det menes, at under disse omstændigheder er ingen af de foreslåede skriftsteder for lange eller for svære. *Medmindre skriftstedet bliver lært udenad, vil denne øvelse forfølge sit mål.*

Læreren anmodes om ikke bare at give dette til eleven med besked om at gå hjem og forberede en tale. Det håbes, at lærer og elev kan mødes og tale sammen om betydningen af dette skriftsted, så at eleven må opnå en god forståelse, hvad angår skriftstedet og dets betydning.

Udkastene til talerne er kun lavet for at give nogle ideer, der kan være til hjælp ved udarbejdelsen af en tale. Man håber, at lærer og elev vil søge andre hjælpemidler, f. eks. »JESUS KRISTUS« og standardværkerne.

Forståelsen kan kun opnås på basis af anstrengelser for at opnå den.

Månedens skriftsted, der skal læres udenad og forslag til den ledsagende 2½ minuts tale.

Skriftsted for den 1. januar 1967, kursus 7.

Skriftsted, der skal læres udenad:

Reference: Jakob 2:19, 20.

»Du tror, at Gud er én; deri gør du ret; det tror de onde ånder også — og skælver.

Men ønsker du, tankeløse menneske, bevis for, at tro uden gerninger er gold?»

Forslag til 2½ minuts talen:

Det anbefales at læse sidste halvdel af 2. kapitel af Jakobs Brev for at få ideer til og et grundlag for talen.

Månedens skriftsted, der skal læres udenad og forslag til den ledsagende 2½ minuts tale.

Skriftsted for den 1. januar 1967, kursus 13.

Skriftsted, der skal læres udenad:

Reference: Aab: 20:12.

»Og jeg så de døde, store og små, stå foran tronen, og bøger blev åbnet; og endnu en bog blev åbnet: livets bog; og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.

Forslag til 2½ minuts talen:

I dette skriftsted har vi endnu en bekræftelse for, at enhver sjæl vil komme frem for at stå foran Guds dommersæde. Læg mærke til, at skriftstedet karakteristisk angiver, at de døde » . . . store og små . . . « skal stå foran Gud. Der siges også, at havet vil give sine døde fra sig, og dødsriget vil give de døde tilbage. Ja, enhver, som nogensinde er blevet født, vil opstå. Det spiller ingen rolle, hvor retfærdige vi har været eller hvor onde, vi har været — alle vil opstå.

Spørgsmålet, vi skal stille os selv, er ikke, hvorvidt vi skal opstå, men hvorvidt vi vil være værdige til at indgå i Guds celestiale rige, når vi skal dømmes af Ham. Selvom dette skriftsted gør det helt klart, at alle vil opstå, gør det det også klart, at enhver person vil blive dømt » . . . efter sine egne gerninger«. Med andre ord, hver dag skriver vi i vores livsbog. Hver dag afgør vi hvilken slags legeme vi vil få i opstandelsen. Vi har mulighed for at få et celestialt legeme i opstandelsen, hvis vi forbliver ærlige og trofaste mod alle vor Faders bud. Vi kan også miste vor mulighed for at få et celestialt legeme, hvis vi bliver ligegyldige og oprørske overfor Jesu Kristi Evangelium. Hvis vi skulle fornægte Gud, ville vi stadig opstå, men vi ville blive henvist til en lavere herlighed. Vi ville have et terrestrial eller et telestialt legeme. Mange af os ville virkelig være ulykkelige, hvis vi fandt ud af, at vi havde forspildt den mægtige chance, vi havde haft, men vi ville vide, at vor dom var

retfærdig, fordi vi var dømt ud fra de optegnelser, vi havde ført og udfra vor egen livsbog, som vi havde ført hver dag. Er der nogle blade i dit liv, som du ønsker ikke var der? Alle mennesker har nogle sådanne blade. Imidlertid behøver vi ikke bekymre os om disse blade, hvis vi har omvendt os og gør en virkelig anstrengelse for at leve i overensstemmelse med vor Himmelske Faders bud. På den anden side kan vi ikke bare optegne de eftertragtede værdige og gode ting; alle hændelser og gerninger og endda tanker finder vej til disse blade. Så, på en måde, bliver vort virkelige liv vor »livets bog«.

Det er et dejligt belærende skriftsted, og den, der skal holde denne tale, har her virkelig stof for at kunne give

tilhørerne noget af det bedste. — Den artikel, som er skrevet lige for denne med overskriften DET ANGÅR OS ALLE!!! er jo netop et oplæg til denne søndag, for vi skal jo netop have alt i en sådan orden både derhjemme og derude, at når den dag kommer, at vi skal stå og se på, at livets bog bliver åbnet, at vi da kan stå med oprejste pander.

I bedes venligst benytte dette vidunderlige stof og være glade for at få det privilegium at måtte stå frem denne fastesøndag og tale over dette vidunderlige emne.

Må Gud velsigne jer i dette program.

E. Nordby Larsen,
Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

PRIMARY

BERED JER

Der er kun en lille forskel i temperatur mellem vand lige under kogepunktet og det, som er i kog, og dog er der en stor forskel i resultatet. Med vand lige under kogepunktet har man en lille smule damp. Når vandet koger, får man nok damp og damptryk til at frembringe kraft.

Hvis vi kun er lunkne eller selv lige under kogepunktet, giver vi ikke os selv fuldstændigt til Herrens arbejde. Der er ikke den fornødne damp og derfor ingen kraft. Herren kan ikke berede vejen for os til at gøre vort arbejde, med mindre vi giver Ham en chance.

Ældste Harold B. Lee fremsatte engang følgende: »Hvis vi bereder os selv til det arbejde vi skal udføre, vil detaljerne være af mindre betydning. De to vigtige facetter, som vil bestemme mængden af de forberedelser vi gør, er: For det første vor holdning til det arbejde, der skal udføres, og for det andet vort ønske om at udføre arbejdet på den bedst mulige måde«.

Vi må ikke tænke på os selv som blot arkitekten til det arbejde, vi er blevet kaldet til at udføre, men som billedhuggeren. Vi må være forberede på en masse hård hånden, mejslen, skraben og poleren ved vor forberedelse til at arbejde i Primary.

Hvis vi har ønsket, kan vi berede os selv til at tjene med hele vort hjerte, sind og styrke. Vi vil have klarsyn til at se frem til hvad vort ansvar vil blive. Med de rigtige holdninger og ønsker kan vi være eksakte ledere og nå vore mål.

Hvis vi virkelig er omstillet til det arbejde, vi er blevet kaldet til at udføre, vil vore fødder stå sikkert plantet på jorden. Vi vil ikke blive rystet af hver en vind, som blæser.

Winfred Ernest Garrison fortæller i sin bog *The March of Eleven Men*, om den indflydelse de elleve apostle havde på den vestlige verden i nitten hundrede år.

Her var blot elleve mænd, men de var så opfyldt af

deres budskab, at de ændrede hele historiens gang. De fleste af dem var fiskere, en var skatteopkræver. De var ikke Cæsarerne, Neroerne, Alexanderne eller de store intellektuelle fra deres tid. Sådanne mænd er blegnet til ubetydelighed i sammenligning med disse elleve mænd, som havde et budskab. Disse mænd vidste, at det budskab, de havde, ville forandre verden.

Andre har forandret verden med det samme budskab. Kan De tænke Dem profeten Joseph Smith uden et budskab, uden det kendskab til Guddommen som han havde, eller uden overbevisningen om det første syn? Han forberedte sig selv til det arbejde, han skulle udføre under ledelse af sin Himmelske Fader.

Kirken har det samme budskab i dag. Vi er blevet kaldet til at bære det budskab ud til børnene. Vi må være så gennemsyret med det budskab, at vi vil tjene Guds børn omhyggeligt og acceptere vort kald med selvtilid og tro. Vi går Herrens Ærinde, og vi må forberede os til at udføre det ærinde ærefuldt og med overbevisning.

Idet vi efterkommer denne opfordring, skulle vi bede som en Primaryfunktionær gjorde:

O, Fader, rør vore hjerter, så vi på ny
må høre dit budskab så sandt og herligt.
Begav vor ånd på fin måde
med en mere ophøjet kristen levevis.
Giv os inspirerende visdomsord,
så hvad vi siger må brænde
i hjertet på dem, vi underviser.
Hjælp os, med dyb kærlighed at nå
enhver vi møder på vor vej,
så vi i sandhed må kunne stå
og sige: »Vi er beredte«.

Hilsen
Primarys Hovedbestyrelse

PRÆSTEDØMMET

Mænd i Trit

(Uddrag af artikel for det melkisedekske præstedømme i
Improvement Era marts 1957)

Det er blevet sagt, at alle tiders største opfindelse blev gjort for 2500 år siden ved Platea, da en ukendt græker fuldførte den proces at få mænd til at marchere i trit. Da man fandt ud af, at det arbejde, som en gruppe mænd, der har forskellige motiver og forskellige personligheder, skulle udføre, kunne organiseres og samarbejdes, så det virker som ét, den dag begyndte civilisationen.

Det er helt sikkert, at gennem hele menneskehedens historie har den egenskab at »være ét i hensigt«, denne »konsoliderende handling«, vist sig at være et af de vigtigste elementer til at fuldføre noget. Hvis mennesker ikke er i stand til at enes og arbejde sammen, så vil de, som går i én retning, have tendens til at neutralisere arbejdet hos dem, der går i den modsatte retning, og resultatet er forvirring og fejltagelser.

Det har ikke så meget at sige, om det ønskede resultat ligger i at opbygge en forretning, at udføre effektivt kirkearbejde eller styre et kongerige — even til at udføre et enigt arbejde er som regel den endelige prøve på overlegenhed. Så vigtig er denne egenskab, at Guddommen har beskrevet himmelens presidentskab som værende »ét«. (Se *Johs. 17:21*). Vor styrke og fremgang afhænger også af vor evne til at arbejde sammen og indstille vort arbejde på et fælles mål.

I vore dage har Herren selv opstillet en organisation for at bringe sine børns frelse i stand. Hver enkelt af os er blevet sat i en eller anden ansvarsfuld stilling i Kirken for at hjælpe med til at udarbejde vor egen ophøjelse. Jesus bad for sine disciple, at de måtte være ét, ligesom han og hans Fader er ét. Det er det størst mulige formål.

Men sommetider lærer vi aldrig at arbejde sammen, lige meget hvor vigtigt foretagendet kan være. Sommetider ligner vi et spand heste uden en kusk, eller et spand, som er standstødt op, eller et, som prøver at gå i modsatte retninger. Denne forvirring er måske ikke, fordi arbejderne ikke er dygtige, eller fordi de ikke tror på Kirkens lærdomme. Det kan være, at vi blot aldrig har trænet os selv til at samarbejde vore anstrengelser og arbejde som en enhed.

Jesus pegede på denne almindelige grund til svigten hos en gruppe mænd på hans tid. Hver enkelt havde en eller anden undskyldning. En skulle varetage sin egen forretning. En skulle giftes. Hver enkelt havde noget forskelligt i sinde, og følgelig gik hver især i sin retning, og det arbejde, som Herren havde til hensigt, kunne ikke udføres.

Mange mennesker er muligvis dygtige, men går glip af målet, fordi de mangler enighed. Tænk på hvor mange penge, der bruges til at overvåge vort daglige arbejde, til at

holde os gående i den rigtige retning, på rette tid, med den rigtige fart. Vi fastsætter klokkeslet til at begynde og til at holde op. Vi måler arbejdsbyrden og det, der udføres, for at prøve at kontrollere resultaterne. Et regeringseksperiment i Amerika viste, at når chefen forlader arbejdet, sætter 85 pct. af arbejderne tempoet ned. Dette er uheldigt og kostbart i vore erhverv. På en anden måde kan det være endnu mere kostbart i vort religiøse arbejde.

Herren har sagt, at »som himlen er højere end jorden, er mine veje højere end Eders«. (*Es. 55:9*). Heraf følger naturligt, at når han siger til os, at vi skal gøre noget, kan vi måske ikke altid forstå, *hvorfor* det er nødvendigt, eller hvorfor det skal gøres *nu*, eller hvorfor det skal gøres som han har sagt. Og som følge deraf er der mange af os, som kommer ud af trit med Gud og med Kirkens program.

Na'aman fik besked om at bade sig i Jordanfloden for at blive renset for sin spedalskhed. Men Na'aman sagde: »Er ikke floderne i mit eget land bedre end Israels vande?« (Se *II Kong. 5:12*). Sommetider forestiller vi os, ligesom Na'aman, grunde til at være ude af trit; for eksempel har Herren sagt til os, at vi skal døbes ved nedsenkning til syndernes forladelse. Så er der straks nogle, som påstår, at bestenkning vil være akkurat lige så godt. Eller hvorfor skal man overhovedet døbes? Men Herren har sagt: »Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt.« (*Mark. 16:16*). Og vi må hellere holde fast ved det.

Hvor vidunderligt ville det være, hvis vi anerkendte Herrens ord for dets pålydende værdi, og så gjorde *hvad* han sagde, *når* det skulle gøres.

Fornylig blev der offentliggjort en artikel af en populær præst, som gjorde undskyldning for en bog, som han havde skrevet for adskillige år siden, og hvori han opponerede mod et af evangeliets principper. Større erfarung og mere moden overvejelse havde fået ham til at forandre mening. Men i alle de mellemiggende år har hans filosofi og hans bøger ført ledende folk på afveje og bragt forvirring og ulydighed ind i deres liv. Nu finder han ud af, at han tog fejl, men skaden er sket, og problemet er ikke rettet, for så længe han stoler på sine egne ord i stedet for på Herrens ord, vil han sandsynligvis fortsætte med at tage fejl i fremtiden. Hvor meget bedre ville det være at stole på Gud og marchere i trit med ham og hans program.

Somme tider må Herren blive temmelig træt af den mislyd og forvirring, som opstår, når så mange af hans børn stoler på deres egne lurer og fordomme. »... at adlyde er mere værd end slagtoffer, og at være lydhor er mere værd end væderfedt.« (*I. Sam. 15:22*).

Gensidig Uddannelses Forening

Den 4. artikel i serien »Sådan er drenge«.

»Sådan er drenge«

af W. Cleon Skousen, tidligere politichef,
Salt Lake City.

LIVETS MYSTERIER.

De fleste nybakte forældre forestiller sig, at de, når junior engang bliver stor, vil have en god lang samtale med ham om livets mysterier. De trøster sig ved tanken om, at dette hverv ligger langt forude. Det forklarer en af vore venners reaktion, da hans lille opvakte 4-årige kom ind i badeværelset, mens faderen var ved at barbære sig, og sagde »Far, hvordan får vi små børn?« Vor ven sagde bag efter, at det var et held, han ikke brugte barberkniv. Han så ned på det lille uskyldige opadvendte barneansigt og sagde »Åh nej, son, ikke *så* tidligt«.

Lægen siger imidlertid, at det er helt normalt. Mellem 3 og 6 år har børn en ægte seksuel opvågning, og den omfatter både fysiske og følelsesmæssige reaktioner. Det er den alder, hvor de bliver meget nysgerrige med hensyn til sig selv, med hensyn til det andet køn og endelig med hensyn til små børn. Lægen foreslår følgende fire regler:

1. Vær meget nøgtern og saglig.
2. Fortæl ikke for meget og fremkald ikke mere nysgerrighed ved provokerende svar.
3. Brug nøjagtigt videnskabeligt ordvalg, når der refereres til fysiske processer.
4. Giv barnet den følelse, at du vil være glad for at diskutere dette emne med ham, når som helst han har et spørgsmål.

Mange gode bøger er tilgængelige, der foreslår forældre måder og midler til at forklare denne vigtige del af livet. Alle autoriteter er enige om, at en enkel og direkte fremgangsmåde er bedst.

Når en fire-årig spørger: »Hvor kommer de små børn fra?« er det simpel nysgerrighed, der kræver et enkelt svar. »Små børn — de kommer fra deres mødre!« »Men hvor har mødrene deres små børn?« »De har dem på et særligt sted, som Gud har lavet til små børn. Det er et varmt og godt sted ikke langt fra deres moders hjerte«.

Mange måneder senere vil han gerne vide, hvordan det lille barn kom ind på det særlige sted, og han er sædvanligvis tilfreds, når han får at vide, at barnet er kommet fra en lille bitte celle, som mor havde allerede. Han kommer måske igen få måneder senere og spørger: »Men hvordan bliver barnet født?« Så længe han endnu er under 7—8 år er det almindeligvis det bedste at sige, at der er sørget for en speciel vej for det lille barn til at komme ud, når tiden er inde. Større børn får nok bedre svar ved

hjælp af en illustration i familiens »Lægebog«, der viser den vidunderlige mekanisme ved den menneskelige fødsel.

På et eller andet tidspunkt vil spørgsmålet komme, hvor faderens plads er i billedet. Det faktum, at barnet ikke vil begynde at vokse, før faren og moren deler deres kærlighed med hinanden er almindeligvis tilstrækkeligt i begyndelsen. Senere kan et barn bedre forstå at værdsætte naturligheden ved den ægteskabelige forbindelse som det »højeste udtryk for kærlighed mellem en mor og far«. Igen vil familiens »Lægebog« være nyttig, og ordvalget må hellere være videnskabeligt end udtryk fra daglig tale, og hele sagen skal behandles ganske nøgtern og sagligt. Dette er i høj grad det rette tidspunkt at understrege det menneskelige legemes hellighed og understrege nødvendigheden af til sin tid at vise respekt og kærlighed for den søde pige, som junior engang i fremtiden vil gifte sig med, og være forsigtig med sig selv og ikke dele sig selv med nogen før efter ægteskabet.

Med lidt forudgående omtanke kan alle disse problemer klares på en delikat, men samtidig på alle måder absolut tilfredsstillende måde.

PORTRÆT AF EN 5-ÅRIG

Omkring 5-års alderen har junior som regel fundet ud af, at han ikke behøver at slås med sine forældre for at få del i deres kærlighed og opmærksomhed. Igen skifter tidevandet. Han sutter måske stadig på finger ind imellem (når han er ked af det eller ensom), og han gør måske også sommetider sengen våd. Men hans appetit skulle være ved at vokse, og hans tendens til at stå op om natten og vandre rundt i huset vil almindeligvis forsvinde.

Det er et godt tidspunkt til at forsikre junior om, at han er en vigtig del af familien. Han kan særlig godt lide at gå ud med sine forældre, være optaget af en masse voldsomme lege og er ret så tit parat til et knus og en kæleturn. Han kan lide at krolle sig sammen på sin mors knæ som om han var en lille baby. Sædvanligvis vil han ikke sidde der længe, og når han har fået nok, farer han bare afsted med en ny-udviklet følelse af uafhængighed, hvilket i dette tilfælde betyder, at han har en varm følelse af sikkerhed og selvtilid.

DEN KRIMINELLE PSYKOPAT

I nogle hjem indtræffer en virkelig tragedie på dette stadie på grund af hensynsløs og ufuldsom behandling af barnet. En udkørt far eller mor kan igennem ord eller handling udtrykke, at junior er en plage. Hvis et barn nogensinde får den idé, at han er uelsket og uønsket, kan der ligge alvorlige vanskeligheder forude for hans forældre, ham selv og hele samfundet. Dette er grundlaget for, hvad vi kan kalde et »udskud«.

Et udskud går igennem livet med ønsket om at hæve sig for at blive kvit. Den overvejende majoritet af kriminelle personer i vore fængsler og anstalter er individer af denne type, som har normale hjerner og lemmer, men er på kant med verden. De bekemper livet og er derfor deres egne værste fjender. Psykologer er de i høj grad modtagelige overfor »flugtmidler« som alkohol og narkotika. De kaldes kriminelle psykopater.

Under omhyggelig psykoanalyse kan de fleste af dem spore deres bitre, stivnede personlighed til en periode i den tidlige barndom, da de på en eller anden måde fik den idé, at de var blevet fuldkommen kasseret. Hvis det var blevet rettet i en fart, ville sådanne mennesker ikke haft nødig at gå igennem livet som forkrøblede, skadede og deforme personligheder.

Behovet hos et barn på »MIG«-stadiet er derfor af langt større betydning end mange har gjort sig klart. Mangel på opmærksomhed og dårlig behandling i denne alder kan lægge grund til en eksistens som et menneskeligt misfoster med deraf følgende ulykker som drukkenskab, skilsmisse, udsvævelse og forbrudelse.

Udvikling af en DICIPLINENS FILOSOFI

Efter at have fremhævet nødvendigheden af kærlighed og omsorg lad os da sige noget om disciplin. *Disciplin og kærlighed er følgesvende; den ene uden den anden er en uhyrlighed.* Hvis der har været en svaghed i den amerikanske samfundsstruktur, der overskygger alle andre, er det vor mangel på håndhævelse af sunde disciplinærprincipper. Dette er i særlig grad det billede, vi har af den amerikanske familie som helhed.

For nylig spurgte en kendt dommer, hvordan det kunne være, at mange europæiske lande havde meget lav ungdomskriminalitet (vi er kommet godt med, siden denne artikel blev skrevet for ca. 10 år siden. *red.*). I disse lande er fattigdom overvejende, levestandarden lav, forbrudens smitstof er overalt og dog er familierne i stand til at holde deres børn i skak. (Også dette har ændret sig henimod amerikanske forhold. *red.*).

Dommeren kom til den slutning, at det magiske element, der havde muliggjort dette, var autoriteten i familien. Derfor skrev han: »Lad os sætte faderen tilbage som familiens overhoved«. Dette betyder ikke, at faderen skal være diktator — det gør ham simpelthen til chef for firmaet.

I harmoni med denne grundlæggende idé må andre principper nødvendigvis tilføjes:

1. Fornuftige normer for opførsel er opstillet og vedtaget.
2. Fast og stadig håndhævelse af disse normer er gjort til en regel.
3. Indenfor rammen af disse disciplinære regler bør findes rigelige mængder af hengivenhed og kærlighed.

Så opstår spørgsmålet, hvorledes vi holder familiens aktiviteter indenfor de opsatte rammer. Erfaring viser os, at kærlighed vil være nok i 90 pct. af alle tilfælde. Men hvad med de andre 10 pct.? Her rammer vi et kulturelt vakuum. I mere end to generationer har vi støttet den idé, at kærlighed også skulle kunne kurere dem, der overskrider familiens vedtagne skranker. De, der har forstand på den sag, er af den mening, at det er her, vi har begået vor fejltagelse. Det er klart, at noget må være galt, når tallet for den amerikanske ungdomskriminalitet stiger til højder, der sætter verdensrekord. De kloge er begyndt at fortælle forældrene, at disciplin betyder beherskelse, kunsten at styre og tøjle, — — — et blidt styre, når det er muligt, et fast, når det er nødvendigt. I næsten to generationer har disciplin været en mangelvare i det amerikanske dagligliv, og samfundet er begyndt at betale en frygtelig bøde derfor.

Når vi holder os dette for øje, så lad os rette blikket mod barnet på »MIG«-stadiet. Vi vil huske, at i alderen fra 3—4 år, »alderen uden fornuft«, skulle vi prøve at give lidt efter for junior og hjælpe ham at opbygge selv-tillid. MEN — når vi når »MIG«-stadiet, er tiden inde til at begynde at opstille fornuftige regler for opførsel. Det ser ud til at gå godt, indtil vor 4-årige beslutter sig til at trodse reglerne.

Lad os hellere høre, hvad en kompetent psykolog har at sige om det. Han vil sandsynligvis opstille et par regler for anvendt disciplin.

1. Vær sikker på, at reglerne er rimelige for et barn i den alder.
2. Vær sikker på, at han forstår dem og er klar over, at der er en straf for at overtræde dem med vilje.
3. Giv plads til en eller to »advvarsler« i tilfælde af pludseligt hukommelsestab, men understrøg, hvad tredje gang vil medføre.
4. Hvis en ny overtrædelse indtræffer kort efter, lad da *altid* den omtalte straf træde i kraft.

HIVAD MED KLØ?

Det næste spørgsmål er, om familiedisciplinen skal omfatte en endefuld en gang imellem. Mere og mere er forældrene begyndt at opgive, at den kan have betydelig helbredende virkning. Hvis man vil bruge den er her nogle forslag:

1. Gem den til ganske særligt alvorlige situationer.
2. Vær helt sikker på, at barnet ved, hvorfor straffen gives.
3. Vær helt sikker på, at den tilføjes på et sted, som moder natur synes at have indrettet til det.
4. Sørg for at holde dine egne følelser under kontrol, så afklapsningen ikke er grov og brutal.

Det anbefales, at disciplinen IKKE indbefatter tjatterier, kniben eller lussinger. Hvor en forfjort endefuld ligesom sætter punktum for et forløb, tjener det andet kun til at ophidse gemytterne yderligere.

DEN 5-ÅRIGE I PROFIL

Lad os tage et vue over den 5-årige, før vi går videre. Psykisk er han ligevægtig. Han er tæt knyttet til sin moder. Hans vilje til at prøve at klare sig gør dette til et vel-egnet tidspunkt at begynde i børnehaven. Sædvanligvis vil det gå smertefrit.

PORTRÆT AF EN 6-ÅRIG.

Da vi nu har vænnet os til det tidevandsagtige mønster i den menneskelige udvikling, ved vi, at seks år skulle blive en ny dynamisk periode. Det er den!

Overgangen fra fem år er glat, men så begynder der at vise sig nogle temmelig hastige forandringer. Junior taber sine malketænder, og de første blivende tænder dukker op. Hans legems-kemi ændrer sig. Det gør ham temmelig skønelig og modtagelig for infektionssygdomme. Med hensyn til opførsel ser det ud, som om han tvinges til at gå til yderligheder. Han er en lille tudeunge, men kan somme-tider bryde ud i latter midt i en grædetur. I spil må han vinde; han er en dårlig taber og giver sig til at skændes med kammeraterne under det mindste pres fra deres side. Han prøver og kasserer mange stemninger. Han lever i en sådan verden af ekstremiteter, at han ustandseligt dem-onstrerer, at mennesket er et bundt af modsætninger — håb og frygt, glæde og smerte, selviskhed og opofrelse, hjælpsomhed og dovenskab.

Den 6-årige bliver let bange. Han har mange indbildte rædsler, tåler ikke godt »skræk«-film og ubyggelige historier. Når han skal falde i søvn, må han måske have en

lommelyste under hovedpuden eller have døren åben, så han kan se lyset fra den anden stue.

Måske skal han i skole i år, og så kan vi vente visse problemer. Han er måske en af dem, der sparkes, bider, skubber, trækker i håret, kradses og slås. På den anden side, hvis han hører til de forsigtige og bliver terroriseret af de mere aggressive skolekammerater, er det vigtigt at beskytte ham imod dybe følelsesmæssige ar. Når han bliver omkring de 8, vil det blive lettere for ham at klare sig.

I 5-års alderen var junior mors dreng. Nu søger han også sin faders opmærksomhed. Han vil gerne køre med ham i hans bil, gå i byen med ham eller gå en tur. Som regel nægter han pure at udføre et arbejde selvstændigt, men han vil tit med glæde slide som en lille hest, hvis far

hjelper til. En 6-årig er meget afhængig af voksen ledelse og disciplin. Han føler sig fortabt, når han skal klare sagerne alene, og disciplin, håndhævet af forældre eller skole, giver ham fornemmelsen af at leve i en verden med orden. Når han er i dårligt lune, synes han ustandseligt at gå i vejen. Vi bliver i høj grad opmærksomme på hans tilstedeværelse. Det er derfor, vi vil savne ham så meget, når han pludselig forlader reden og som 7-årig rykker op i det næste stadie. For vi ved af det, er junior inde i en helt ny udviklingsfase.

Vor næste artikel vil behandle »den varme og kolde periode«. Den vil handle om de kritiske år fra 7 til 12.

(*Fortsattes*)

Hold fast ved de anerkendte lærdomme

(Uddrag af en tale af ældste *Mark E. Petersen* af de Tolvs Råd ved den årlige Generalkonference, april 1953)

Der er kun én mand i hele verden, som har ret til at indføre en ny lærdom i denne Kirke, og den mand er Kirkens Præsident. Derfor, lærere, vil I, indtil I bliver Kirkens Præsident, være villige til at stille jer tilfæds med Kirkens nuværende, officielt anerkendte lærdomme?

Jeg tror ikke, at vor Kirkes klasseværelser eller talerstole er beregnet som laboratorier, hvor man eksperimenterer med nye lærdomme og spekulative ideer. De er udelukkende til brug for dem, som er villige til at omvende mænd og kvinder og drenge og piger til sandheden.

Jeg tror ikke, at vi kan undgå det ansvar at lede nogen

ind på den forkerte vej, hvis vi underviser i forkerte principper. Jeg kan ikke tro, at nogen af os har råd til at påtage os det ansvar.

Jeg tror derfor ikke, at vi i vore klasser og vore taler kan bringe synspunkter og lærdomme ind, som ikke er anerkendt og officielt forsvares af Kirken.

Jeg tror ikke, at nogen lærer i nogen organisation har ret til at kassere det foreskrevne lektiekursus og erstatte det med artikler i tidsskrifter, filosofiske diskussioner, forelæsninger eller andre uvedkommende ting.

Kendt og afholdt dansker afgået ved døden

Søster *Johanne T. Madsen* afgik ved døden i Salt Lake City den 10. september 1966 efter en lang sygdom og svære lidelser. Hun blev født i Silkeborg den 20. juli 1906 som datter af Emil og Kristine Thomsen, velkendte og trofaste medlemmer af Silkeborg Gren gennem mange år. Som ung pige arbejdede den afdøde i København og var samtidig et trofast medlem af København Gren, hvor hun var elsket af de gamle søskende, fordi hun ved sin færd og væremåde tog sig særligt af dem.

Sammen med sin broder, Einer Thomsen, emigrerede hun til Utah og slog sig ned i Mount Pleasant og boede der til for 1½ år siden, da hun flyttede til Salt Lake City på grund af sin sygdom. Her fik hun den kærligste pleje af sine forældre og søskende, som elskede Johanne af deres ganske hjerte. Gennem mange år arbejdede hun som sygeplejerske i Mount Pleasant, og atter her gjorde hendes vennelske natur og lyse sind sig gældende, idet hun tog

sig kærligt af de patienter, der blev betroet i hendes varetægt.

Vi vil altid mindes Johanne, fordi hun var et rigt og ædelt menneske i ordet sande betydning; hun opnåede ikke rigdom eller berømmelse, men i sin tro, i sit liv og virke var hun en sand sidste dages hellig og et helstøbt menneske, der elskede Gud og sine medmennesker.

Vor sympati og medfølelse samler sig om søster Thomsen og familien, som har mistet en af deres kære. De efterladte børn vil altid mindes deres mor og bevare mindet om hende i deres hjerter.

Vi takker Johanne for den tid, vi kendte hende. Hun er nu blevet kaldt hjem, og vi er overbevist om, at en celestial frelse bliver hende til del. Gud velsigne hendes minde og de efterladte.

Orson B. West.

Nye grenspræsidentskaber i København

Ved distriktskonferencen i København blev *København Centrum Gren* og *København Søndre Gren* slået sammen til én gren under navnet: *København Gren*. Som grenspræsidentskab for København Gren er kaldet følgende:

KØBENHAVN GREN:

Jens Kristoffersen, grenspræsident.
Svend Aage Sønderby, 1. rådgiver.
Steven Lange Williams, 2. rådgiver.
Som sekretærer er kaldet følgende:
Ole Hansen, grenssekretær.
Camillo Madsen, assisterende sekretær.
Ella Jensen, tiendeseeretær.

København Nordre Gren præsidentskab blev ved konferencen afløst, og som nyt grenspræsidentskab er kaldet følgende:

KØBENHAVN NORDRE GREN:

Jørgen Ljungstrøm, grenspræsident.
Mogens W. Andersen, 1. rådgiver.
Henry Kofoed, 2. rådgiver.
Som sekretærer er kaldet følgende:
Erik Toft, grenssekretær.
Maja Hansen, statistiksekretær.
Ane Lassen, tiendeseeretær.

2. rådgiver til missionspræsidenten kaldet

Den 22. september er broder *Dee Valentine Jacobs* blevet kaldet som 2. rådgiver til missionspræsident *Don L. Christensen*.

Broder *Jacobs* er født i Ogden, Utah, den 27. september 1930 som søn af *Heber Grant Jacobs* og *Erma Valentine Jacobs*, nu Provo, Utah.

Han var missionær i Sverige fra 1950 til 1953. Efter at have taget magistergraden i personale- og lederskabspolitik ved *Brigham Young Universitetet* i 1957, tjente han som officer i de amerikanske luftstyrker i Texas, Washington, D. C. og Korea. Han begyndte sin karriere som diplomat i de Forenede Staters udenrigstjeneste i 1960. Familien *Jacobs* tilbragte to år i Honduras, og han tilbragte senere to et halvt år med rejser i otte latinamerikanske lande for *Fredskorpset*. I 1965 blev

han hædret med »Department of State's Superior Service Award«. Han er nu amerikansk konsul ved den amerikanske ambassade i København.

Broder *Jacobs*, som har været aktivt medlem af Kirken hele sit liv, nedstammer fra engelske og danske pionerer. Hans oldefader, *Valentine Valentinsen*, emigrerede fra *Bornholm* i 1854. Blandt andre kaldelser har broder *Jacobs* virket som søndagsskolelærer, lærer i præstedømmet og i *M.I.A.*, præsident for ældsternes kvorum, medlem af stavsbestyrelse for *M.I.A.*, af stavsbestyrelse for Søndags-skole og som distriktspræsident. I Danmark har han været sekretær i ældsternes gruppe, hjemmelærer-sekretær i *København Nordre Gren* og medlem af distriktsrådet.

Broder *Jacobs* er gift med *Kay Parkin* fra *Long Beach, California*, og parret har tre børn, *Karen*, 10 år, *Susan*, 9 år, og *Mark*, 5 år.

Vi beder Gud velsigne præsident *Jacobs* i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Ny assistent til missionspræsidenten

Den 16. september er ældste *James Michael Victor* blevet kaldet som assistent til missionspræsident *Don L. Christensen*.

Ældste *Victor* er født den 22. juni 1945 som søn af *Nolan* og *Ruby Victor*, *Lake City, Florida*. Han ankom til Danmark den 18. august 1964 og har arbejdet i *Haderslev*,

Århus, *Amager* og *Holte*, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste *Victor* i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Meddelelse fra missionspræsidentskabet

Det er et ønske fra Kirkens øverste ledere, at grenspræsidenterne interviewe alle de ugifte unge mænd i hver gren fra 12 år og opefter to gange om året, og alle de ugifte unge piger fra 12 år og opefter en gang om året. Man anmoder om, at grenspræsidenterne holder et grundigt og nøjagtigt interview angående overholdelse af Kirkens standarder og især moralsk værdighed.

Det er Kirkens lederes ønske, at vi som foreldre underretter og lærer vore unge mennesker om betydningen af dette interview med grenspræsidenten. Med dette interview af en af vor Fader i Himlens ydmyge tjenere vil de unge i vor Kirke få forøget styrke.

Don L. Christensen,
missionspræsident.

Personlige nyheder

Fødselsdage:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Gren:

Johannes Madsen, Peter Bangsvej 210, 65 år den 3. november.

Elisabeth Kathrine Sørensen, Frederiksvej 27, 80 år den 4. november.

Else Alice Harboe, 60 år den 8. november.

Magnus Olesen, Brønshøjvej 13, 60 år den 21. november.

Aabenraa:

Ida Schlaikjer, 65 år den 4. november.

Silkeborg:

Nikoline Johansen, 70 år den 9. november.

Odense:

Cecilie Marie Jørgensen Hansen, 65 år den 22. november.

Dødsfald:

København Nordre Gren:

Den 5. august døde broder *Jens Jacob Jensen Lang*, 78 år gammel. Æret være broder *Langs* minde!

Døb:

Odense: 3. september:
Claus Henning Nielsen
Dorthe Solberg Nielsen
Alice Kristence Held
Albert Scharling Held
Keith Victor Held

24. september:
Joan Irene Larsen

København Gren: 10. september:
Ann Sofie Gram
Britha Sørina Neumann Johansen
Lise Gunhild Andersen

17. september:
Johannes Vestbø
1. oktober:
Inger Marie Mortensen

Horsens: 1. oktober:
Hanså Nielsen
Ingrid Margrethe Nielsen

Århus: 10. september:
Ragna Franciska F. Schilling Hansen
Gerda Johansen Jensen
Gerhard Brath Jensen
Unna Jessi Pedersen Svak

Esbjerg: 10. september:
Peter Holm Nielsen
Kirsten Pedersen

Nordsjælland Gren: 3. september:
Eika Olsen
Kirsten Schødtte Overgaard

Rønne: 3. september:
Evy Rose

Ordinationer:

Københavns Gren: 11. september:
Carsten Gram

25. september:
Ole Peter Petersen

Horsens: 21. august:
Jan Greisen
28. august:
Henning Jensen

Århus: 11. september:
Ernst Mathias Theodor Christensen

Esbjerg: 3. september:
Karl Johan Grabe

København Nordre Gren: 23. juli:
Kim Sørensen

Skive: 4. september:
Kai Nørager Lauritsen
Fredericia: 11. september:
Svend Hansen

Silkeborg: 11. september:
Ejmland Peter Rosenlund Larsen

Døbt af:

Broder Preben A. Olesen
Ældste Ross C. Brown
Ældste Ross C. Brown
Ældste Ross C. Brown
Ældste Steven W. Stucki

Broder Bernt Larsen

Broder Bjarne Gram
Broder Keld Neumann Johansen
Broder Bent G. Lindhardt

Broder Steven Williams

Ældste Kerry L. Allen

Broder Kristian Pedersen
Broder Kristian Pedersen

Ældste Laland Chapman
Ældste Marlin Hill
Ældste Marlin Hill
Ældste Marlin Hill

Broder Palle Blønd
Broder Knud Holmboe

Ældste Jerold Bryars
Ældste Jim Telford

Ældste Orson Dietz

Til:

Diakon

Diakon

Præst

Lærer

Ældste

Diakon

Lærer

Lærer

Ældste

Ældste

Håndspåleggelse ved:

Broder Preben Solberg Madsen
Ældste Ross C. Brown
Ældste Ross C. Brown
Ældste Ross C. Brown
Ældste Steven W. Stucki

Ældste Ross C. Brown

Broder Kai Aage Gram
Ældste Steven Harris
Ældste Edward M. Johanson

Ældste Frank Hersom

Ældste Steven L. Harris

Broder Kristian Pedersen
Broder Kristian Pedersen

Ældste Steve Rasmussen
Ældste Kurt Larsen
Ældste Kurt Larsen
Ældste Kurt Larsen

Broder Palle Blønd
Broder Verner Buur

Ældste Peter Svendsen
Ældste David E. Nielsen

Ældste Lewis B. Sorenson

Ordineret af:

Broder Kai Aage Gram

Broder Orla Rasmussen

Broder Ebbe Rosenkilde

Ældste Dan Jensen

Missionspræsident Don L. Christensen

Broder Karl Blohm

Broder Birger Munk

Broder Anton Skoubo

Missionspræsident Don L. Christensen

Broder Benny Lindén

Missionsforflytninger:

16. september:
Edward Johnson
Paul Jackson
Merlin Hill
Rex Pitcher
Larry Nielsen
David McQueen
Richard Danley
Paul Thuesen
Quinton Mattson
Richard Beal
Orson Dietz
Herbert Abegglen
Norman Seibold
Van Johnson
Frank Hersom
Steven Harris
Paul Paystrup
Steven Stucki
Steven Middlemas
Alfred Nielsen
James Victor
Mark Wendelboe
Gerald Argetsinger

Fra:

Østerbro
Tåstrup
Århus
Hellerup
Lyngby
Herning
Sundbyøster
Næstved
Roskilde
Randers
Bornholm
Søborg
Aalborg
Vejlø
København
Brønshøj
Valby
Odense
Esbjerg
Vesterbro
Holte
Frederiksborg
Kolding

Til:

Holte
Holte
Lyngby
Valby
Søborg
Hellerup
Herlev
Ballerup
Charlottenlund
Østerbro
Østerbro
Østerbro
Østerbro
Frederiksborg
Brønshøj
Glostrup
Valby
Vanløse
Valby
Tåstrup
Missionskont.
Roskilde
Næstved

Randall Christensen
Arly Pedersen
Blaine Larsen
Randall Knudsen
Earl Ohlson
Don Nelson
Calvin Freeman
John DeHart
Richard Spencer
Terry Williams
Dale Hansen
Daryl Sondrup
Curtis Duncan
Joseph Roberts
Woodrow Rasmussen
Arne Skollingsberg
Byron Halling
Lee Mortensen
Michael Terry
Colon Bywater
James Adams
Svend Erik Irvold
Maloy Hales
Steven Fales

Sønderborg
Holte
Esbjerg
Missionskont.
Skive
Valby
Åbyhøj
Odense
Odense
Vanløse
Østerbro
Østerbro
Charlottenlund
Herlev
Aalborg
Esbjerg
Odense
Søborg
Missionskont.
Glostrup
Svendborg
Amager
Valby
Kolding
Nakskov
Frederikshavn

Amager
Kastrup
Valby
Bornholm
Odense
Kolding
Odense
Svendborg
Vejle
Herning
Kolding
Esbjerg
Esbjerg
Sønderborg
Aalborg
Aalborg
Randers
Randers
Skive
Århus
Åbyhøj
Frederikshavn
Odense
København
Nakskov

Husk at melde flytning i god tid!

KRONET MED HERLIGHED

som har været udsolgt, at nu atter på lager. Da vi har måttet genoptrykke nogle af siderne til det nye oplag, har vi måttet forhøje prisen lidt.

Prisen er nu **kr. 17,00**

og bogen kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgirokonto 333,38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F.

Husk på talonen at anføre, hvad der ønskes!

SLÆGTSFORSKNING

arkiv- og biblioteksundersøgelser
foretages af

Finn Andersen
genealog
Grysgårdsvej 2, Kbh. NV.
Tlf. FAsan 6431

Træffes bedst kl. 8,30—10.

Corona TAPET

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasin)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Gælder det forsikring så

Dæk Dem i
DE GIENSIDIGE FORSIKRINGSSELSKABER
DANMARK

gennem **Arne Rytz**

Østerbrogade 41, København Ø.
Telf. TRia 6040

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotel-reservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS
Rejsebureau

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V
TLF. (01) 15 95 80

Rymsgade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66